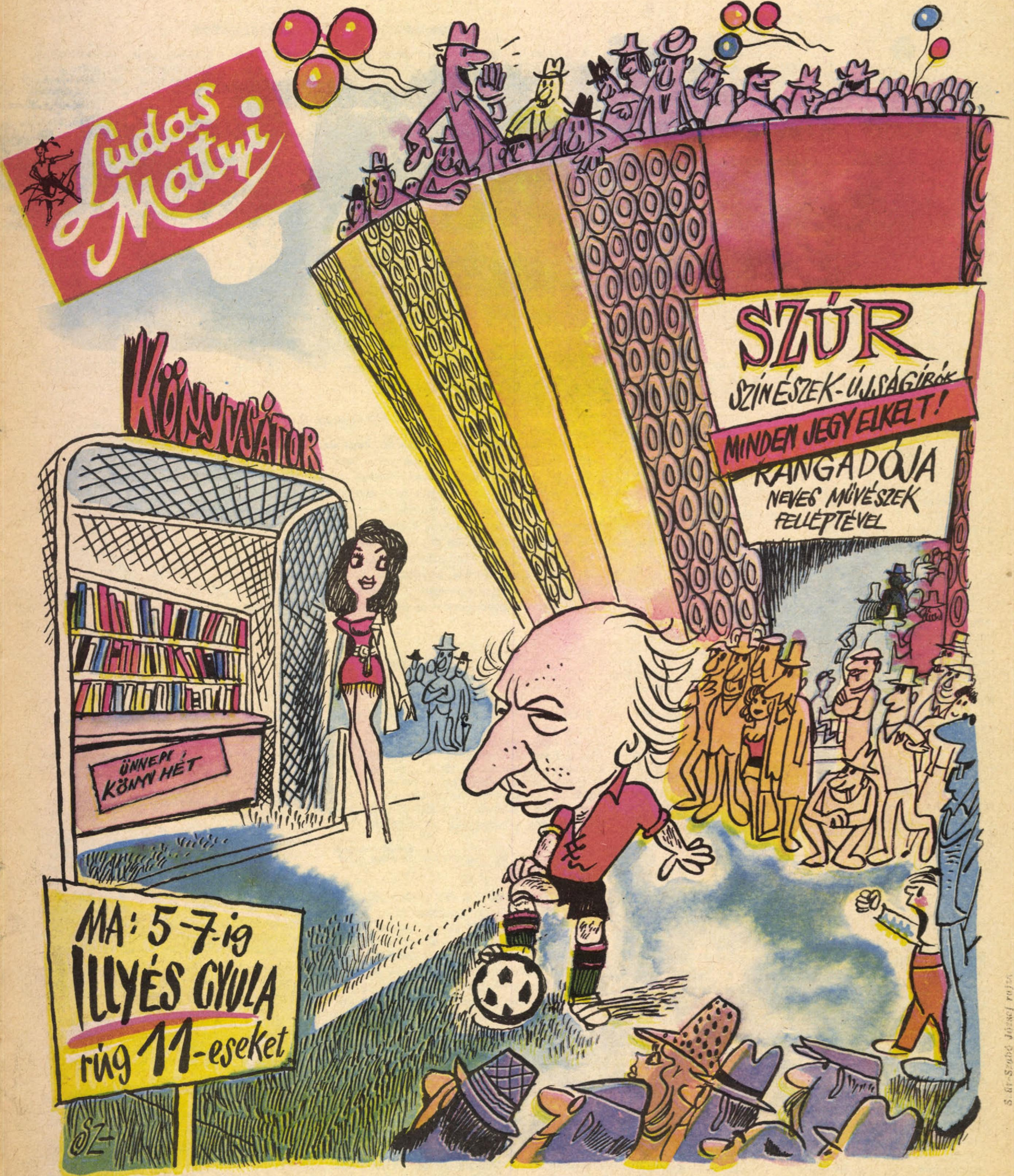
XXVIII. évfolyam, 21. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1972. május 25.

ÍGY LENNE AZ ÜNNEPI KÖNYVHÉTNEK MÉG NAGYOBB SIKERE

KEDVES LUDAS!

EGY — KETTŐ

1

Tizenhat forintért vesztegetik a közértben a Maggi-burgonyapürét. Nem olcsó, de igen ízletes, olyan remek pürét lehet belőle csinálni négy személy részére, hogy még a macska is megnyalja a bajuszát utána. Nem kell hozzá más, mint egy kis víz, egy kis tej, egy kis só — valamint tökéletes angol vagy francia nyelvtudás. Ugyanis a részletes, terjedelmes használati utasítást csak ezen a két nyelven lehet a dobozról leolvasni.

Jó volna, ha minden doboz püréhez mellékelnének egy angol—magyar vagy francia—magyar szótárt. Esetleg egy apró cédulácska is megtenné, amely magyar nyelven közölné a magyar háziasszonnyal a tudnivalókat.

2

Sokat mérgelődöm a presszókban a franciák miatt. Nem a turistákra gondolok, nem is a francia krémesekre, hanem az úgynevezett francia blokkokra. A szegény pénztárosnak az előregyártott kávé- és fagylaltblokkokon, valamint a pénztárgépen kívül, még ezekkel az idétlen blokktömbökkel is kinlódnia kell. Van, akinek nem is eggyel, hanem hárommal is: egy zöld, egy fehér, egy rózsaszín tömbbel. A kezelése rendkívül komplikált: indigót kell bele rakni, kézzel kell kitölteni, a perforálása rossz, nehéz kitépni. Mennyivel egyszerűbb, gyorsabb lenne a gépbe beütni az összeget!

A francia blokk felesleges fáradozás és mérgelődés a pénztárosnak, időveszteség a vendégnek.

De akkor kinek jó?

(r. b.)

A X. KERÜLETI IKV CÍMÉRE

Lapunk február 24-i számában — „Nyaktörő ügy" címmel —, szóvátettük, hogy Rákoshegyen, a Baross utca 74. számú házban 1971 november óta nem működik a pincevilágítás. A X. kerületi IKV válaszában elismerte a panasz jogosságát és közölte, hogy a munka elkészült 1972. III. hó 20-ára. Úgy látszik, a levél aláírói előzetesen *nem ellenőrizték* a munkát. Később kiderült — a lakók ismételt panasza nyomán —, hogy a felújítás valóban elkészült, de rosszul! Az Elektromos Művek rákoshegyi részlege — jogos szakmai kifogások miatt — nem volt hajlandó felszerelni a villanyórát.

A lakók nem merik megrendelni a tüzelőjüket, mert a meredek lépcsőjű, sötét pincében, a fa vagy a szén lehordása, baleset nélkül csaknem elképzelhetetlen.

A ház lakói haladéktalan intézkedést várnak a X. kerületi IKV-tól. Mi pedig arra kérjük őket, hogy mielőtt válaszolnának jelen sorainkra, győződjenek meg intézkedéseik végrehajtásáról. Az ellenőrzés régi, jól bevált módszer, ehhez hasonló nyaktörő ügyekben sűrűbben kellene alkalmazni.

(f. i.)

A „GÖRGŐS" ÁRA

Vásároltam a VIII., Baross utca 37. szám alatt levő Vas- és edényboltban egy „görgős" bevásárlószatyrot 240 forintért. Néhány nappal később a József körút sarkán levő, majd a Bécsi utcában levő hasonló boltokban ugyanezt 200 forintért láttam kitéve. Visszamentem a Baross utcai boltba és megkérdeztem: nincs-e tévedés az árban? Az üzletvezető kijelentette: „Ez szabadáras cikk, annyit kérnek érte, amennyit akarnak." Valóban így volna ez? Vagy csak rosszul értelmeznek egy rendelkezést? Elismerem, hogy osztályon felüli vendéglátóipari helyiségben más az ára a kávénak vagy italnak, mint egy talponállóban. De mivel a Baross utcai boltban semmiféle „osztályon felüli" tábla nincs kitéve és a bolt sem nyújt különleges minőséget, ezt az „árkalkulációt" csak a vásárló nyilvánvaló megtévesztésének tudom elkönyvelni. Vegyük át a külföldi kereskedelmi módszereket, de ne így!

Dr. Kubinyi András
Bp. VIII., Baross utca 21.

UTASELLÁTÓ VAGY ITTASELLÁTÓ?

A „Kedves Ludas"-ban olvastam a bisztró vagy étkezőkocsi kérdőív-problémáról.

A kocsi neve étkezőkocsi, de a szesztestvérek nem véletlenül hívják mozgókocsmának.

És erről — valljuk be férfiasan — elsődlegesen nem az Utasellátó tehet. Tessék helyet foglalni Budapest és Nagykanizsa közt egy asztalnál és számolni, hány adag ételt rendelnek és hány „adag" alkoholt!

Az étkezőkocsi nem feledkezik meg a szomjasokról, mert raktárából „utcán át" is árusítanak; az első osztályú kocsi folyosóján álldogálók jócskán kapnak a sörből. (Véleményem szerint itt nagyobb a bevétel, mint az úgynevezett étkezőkocsiban.)

Az étkezőkocsi tehát nem tölti be hivatását, de a forgalmát igyekszik teljesíteni. Hogy mi van egy-egy ilyen kocsi folyosóján, azt tessék akár már induláskor megnézni! Legutóbb a szomszédos nemdohányzó szakasz teljes utasközönsége elvándorolt, mert ami ott prózában és dalban elhangzott, az a legedzettebb férfifüleknek is sok volt.

És ha nincs étkezőkocsi — kérdezhetik Önök —, akkor jobb? Nem jobb. Akkor az egyik fülkében bonyolódik le mindez, eszméletlenségig részeg utasokkal, botrányos jelenetekkel. Itt ugyanúgy kiszolgálják az ittas embert, mint az étkezőkocsi peronján vagy a bisztrókocsiban.

Az Utasellátó és annak felettes hatósága időnként kiküldhetne egy ellenőrt, mert a mostani körülmények között az Utasellátó inkább Ittasellátó.

Fazekas Mátyás
Veresegyház

MÉG EGYSZER AZ ÁLLATKERTRŐL

A Ludas egyik írása kifogásolta, hogy az Állatkert pénztáránál sok időt kell eltölteni, míg sorra kerül az ember. Ez igaz. A saját bőrömön tapasztaltam. Tizenöt percig álltam sorba a kislányommal, aztán elfogyott a türelmünk és inkább a Vidám Parkba látogattunk ki. Szeretném megjegyezni, hogy amikor én még kisfiú voltam és szüleim kivittek az Állatkertbe, három pénztár működött. Egy a mai Dózsa György út sarkánál, egy a főbejáratnál és egy az Állatkerti úton, a Cirkusz közelében. Mi lenne, ha ezeket a pénztárakat, legalább vasár- és ünnepnapokon, megnyitnák a látogatók számára? A szülőket sok bosszúságtól kímélnék meg, a kisgyermekek nem sírnának, amíg sorra kerülnek.

Pánczél György
Budapest

CSAK RÖVIDEN!

Háromlapos villanytűzhelyemnek hónapokkal ezelőtt elromlott két főzőlapja. Azóta az egész családom szorgalmas látogatója a Keravill-boltoknak, de főzőlapot sehol sem sikerül szereznünk. Jelenleg már csak egy lapon tudok főzni, s rettegve gondolok arra, mi lesz, ha netán az az egy is elromlik? Kedves jó Keravill, van valami remény a panaszom orvoslására?

Sallai Jánosné
Bp. XI., Puskás Tivadar u. 17.

Május 8-án reggel 5 óra tájban felszálltam a GA-86-68 rendszámú 32-es autóbuszra. A kalauznőtől kértem ötven darab autóbuszjegyet. Letettem az asztalára hét darab fémtizest és öt forint értékű aprópénzt. A kalauznő lebiggyesztett ajakkal nézte a fémpénzeket és kijelentette: vigyem máshova ezeket a pénzeket, ő nem ad nekem jegyet. Elgondolkoztató, hogy a BKV egyes alkalmazottai mit meg nem engednek maguknak!

Trepper Gézáné
Bp. XIII., Gömb u. 29.

Karácsonyra egy szép világoskék pizsamát ajándékoztam családunk egyik férfi tagjának. A szekrényben nagyon rendesen viselkedett a pizsama, csak akkor lett vele baj, amikor tulajdonosa használni kezdte. A Minőségi Férfifehérnemű Ktsz I. osztályúnak jelzett terméke ugyanis kékre fogta a fehér ágyneműt és a mosásban kamasz méretűvé zsugorodott össze. Egyébként minden rendben...

Dr. Keresztély Sándorné
Miskolc, Lévay J. u. 44.

A Bödönháti Állami Gazdaságnak eladtam 12 szopósbárányt. Mivel ezer forinton felüli értékről van szó, a gazdaság adóigazolást kért tőlem, csak annak ellenében fizetheti ki az összeget. Írtam a lakóhelyemre, Magosligetre, a tanácsnak. Onnan azt a választ kaptam, hogy az adóigazolások kiadását megszüntették. Az egyik helyen kérik az igazolást, a másik helyen megtagadják a kiadását, s mindkét helyen a rendeletekre hivatkoznak. Most aztán hogyan igazodjak el ebben az útvesztőben?

Kovács István
Újszentmargita, Bödönhát

Lekváros buktát óhajtott minap a fiam. Kívánságát, sajnos, nem tudtam teljesíteni, mert az egész városban nem sikerült élesztőt szerezni. Hogyan válhat egy ilyen áru hiánycikké?

Arendás Béláné
Békéscsaba, Tanácsköztársaság u. 52.

Időről-időre eltűnik a boltokból a faszén. Pedig nagyon sokan vagyunk, akik villany híján, még azzal vagyunk kénytelenek vasalni. Jó volna, ha rólunk sem feledkeznének el!

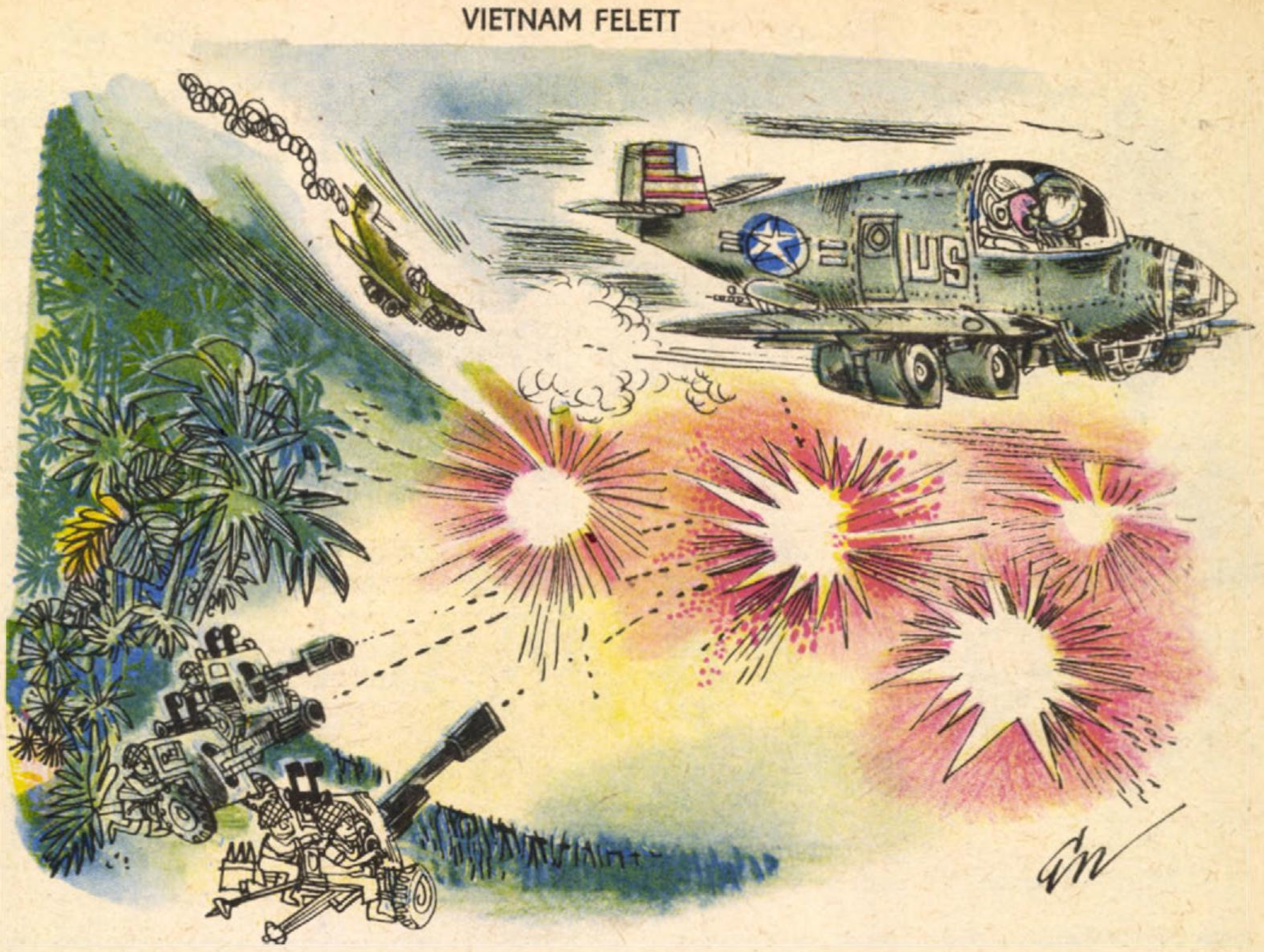
Jászárokszállási asszonyok

VÁRATLAN ELLENŐRZÉS

– Láthatja, kevés az ember, azért nem tudunk határidőre elkészülni.

VIETNAM FELETT

– Ha ezt tudom, inkább a Holdra repültem volna! Az kevésbé veszélyes!

EGYÉB

A zacskós tejet elhelyeztem a műanyagtartóban, majd levágtam a tasak két felső csücskét. Aztán bal kézzel a magasba emeltem a tartót, jobbkezem hüvelykujjával és mutatóujjával megragadtam a zacskót és zutty! a pohár mellé öntöttem a tejet.

A kudarc azonban nem vette el a kedvemet. Sőt! Elhatároztam, hogy tökéletesítem a produkciómat és a következő Ki mit tudon indulok az egyéb kategóriában.

— Következik M. Gy. zacskós tej mutatványa — mondja majd Megyeri Károly és én szerényen meghajolok a reflektorfényben. Kisvártatva felemelem a zacskót, óvatosan elhelyezem a műanyagtartóban...

Pardon! Előbb az interjú jön!

— Kedves M. Gy., ön katona ugye? — kérdi Megyeri, végigmustrálva sötétszürke civil ancúgomat és pettyes nyakkendőmet.

— Igen. Altábornagy vagyok.

— Újra egy katona. Ön ma a negyedik. Most arra kérem, mondja el nekünk, hogyan jutott eszébe ezzel a számmal fellépni a Ki mit tudon?

— Hogyan? Magam sem tudom. Először hasbeszélő számmal szerettem volna fellépni, de nagyon szűkszavú hasam van. Minden szót harapófogóval kell kihúzni belőle.

— Következik tehát a produkció... Előbb azonban felolvasok egy táviratot, amely néhány perce érkezett az ön címére. „Kedves nagymami!"... Nem is tudtam, hogy már nagymama... Gratulálok!

— Köszönöm.

— „Kedves nagymami! Szerencsésen megérkeztünk. A halak még nem dögöltek meg az akváriumban. Ha tudsz, küldjél pénzt. Stefi néninek sok puszi. Ottó."

S aztán megszólal a zene.

De ez még a jövő zenéje. Addig még sokat kell gyakorolnom, hogy felléphessek az egyéb kategóriában. A zacskós tejet elhelyeztem a műanyagtartóban, levágtam az egyik csücsköt, levágtam a másik csücsköt, a csuda vinné el, feldőlt ez a vacak, hol a mosogatórongy?

Hiába, no, gyakorlat teszi a mestert. Csak semmi idegeskedés! Miért remeg a kezed? Nyugalom, hidegvér, koncentrálás! A zacskós tejet elhelyeztem a műanyagtartóban. Egyik csücsök: nyissz! Másik csücsök: nyissz!

Képzeletben ott állok a nagyérdemű közönség előtt. Szól a zene. A tévénézők milliós tábora visszafojtja a lélegzetét. Mindenki a kezemet nézi. Rábai Miklós idegesen huzigálja a bajuszát. Pernye András lehunyja a szemét: nem mer idenézni. Major Tamás elhatározza, hogy összehasonlítja a zacskós tej kiöntését egy Petőfi-vers elmondásával. Mindkettő könnyűnek látszik, de csak látszik. Valójában mind a kettő nagyon bonyolult, sokrétű feladat. Intelligencia kell hozzá és szív. Tiszta szív és egyetemes műveltség.

A zacskós tejet elhelyeztem a műanyagtartóban... Ha belemenne... Az apád! Megvan! Benne van! Most levágom a csücsköket... De hol az olló? Hol az olló, komámasszony? Ha nem találom meg az ollót, nincs szám... Akkor is van, legfeljebb leharapom a zacskó két végét... Megtaláltam az ollót... Levágtam a csücsköket... Bal kézzel felemeltem a tartót...

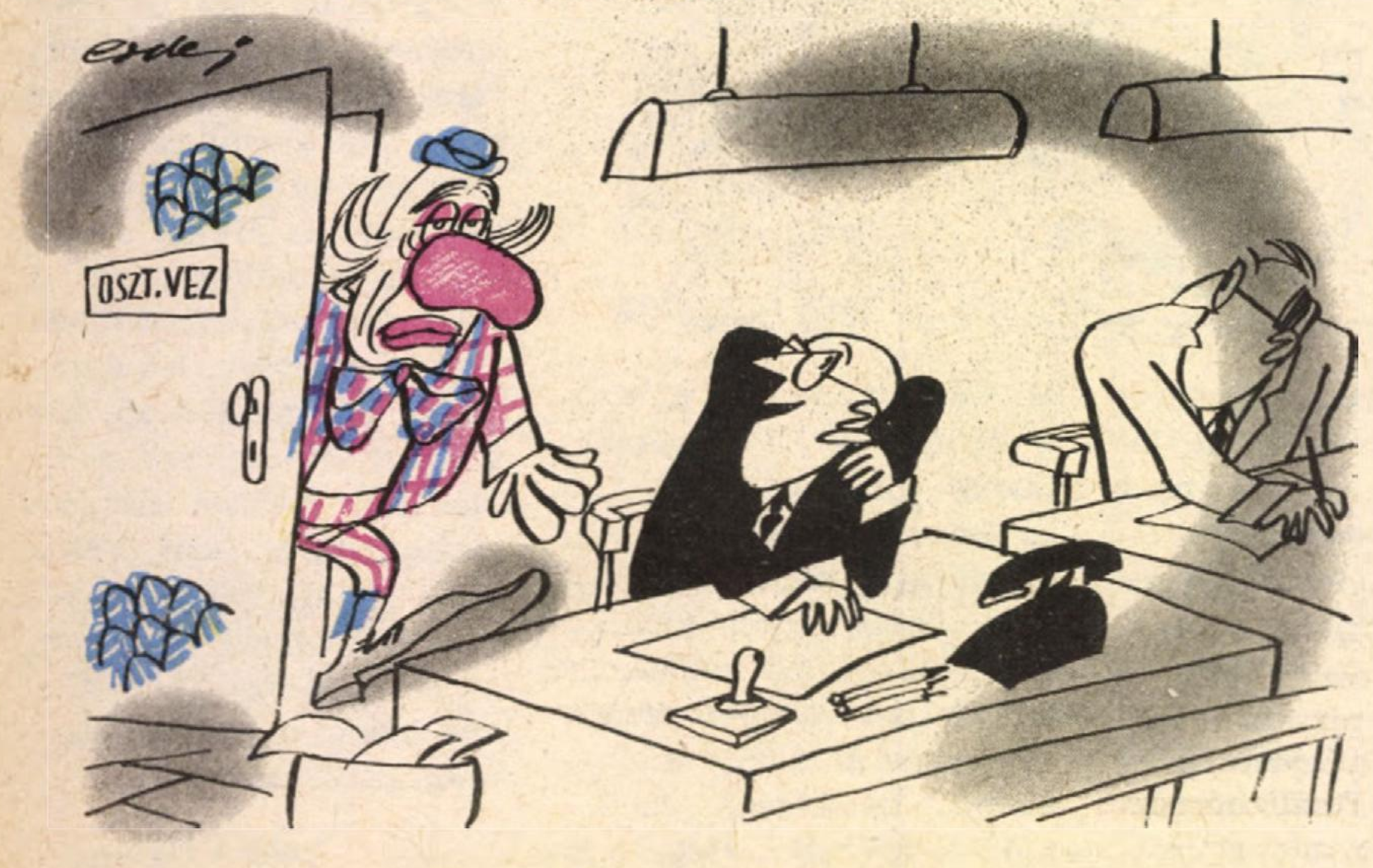
— Nagyon értékes produkció — mondja a szám végén Rábai Miklós. — Friss, ötletes, dinamikus. A tejkiöntés régi magyar népszokás, még ma is dívik a Csele patak mentén, különösen Ede napkor és Kisasszony napján. Dicséretre méltó a legényes testtartás és a jókedv, amely az előadóból sugárzik...

A poharat a kezem ügyébe tettem... Célzás... Vigyázz, kész, zutty... Puff neki! A zacskó kiesett a tartóból... Térdig állok a tejben... De nem adom fel! Nem én!

Ezúton üzenem a televíziónak: a következő Ki mit tudon számítsanak rám. Az egyéb kategóriában.

Mikes György

KÉSZ CIRKUSZ!

– Odanézz, a Kovácsból megint bohócot csinált a főnök!

ÓVINTÉZKEDÉS

– Figyelmeztetlek benneteket, ha valaki a licitnél lábbal jelez a partnerének, megszólal a jelzőharang!

MATRÓZDIVAT

– Most már csak a Trabantomat kell egy jachtra elcserélni...

KEMÉNY IDŐK

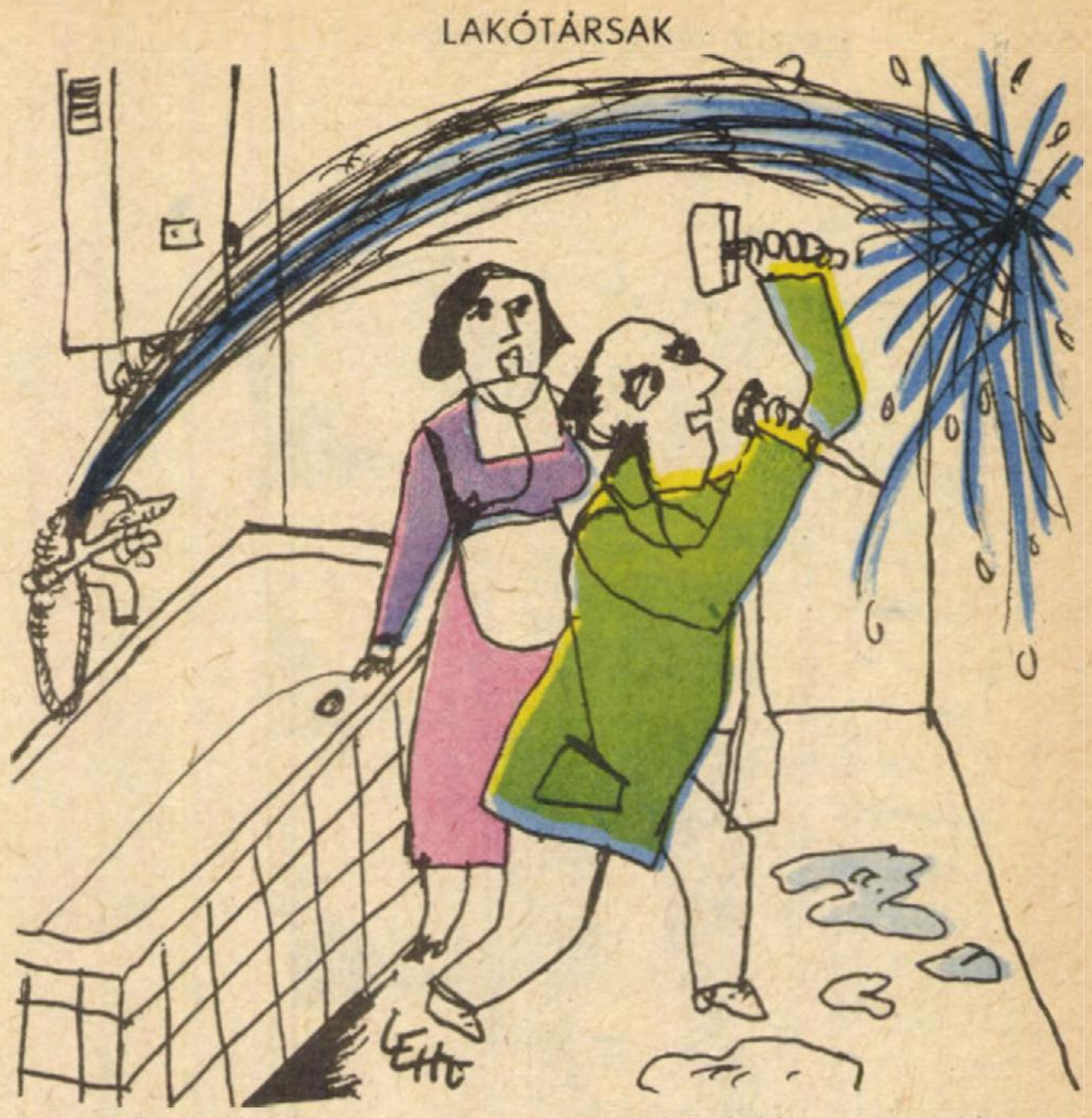
Ha valaha egy párról megkérdezték, hogy „férj és felesége-e?", bizonyos esetekben a tapintatos válasz így hangzott: „Nem, csak jó barátok!"

Mint a londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk, a válasz manapság így hangzik:

– Nem, nem házasok, csak ellenséges viszonyban vannak egymással!

LAKÓTÁRSAK

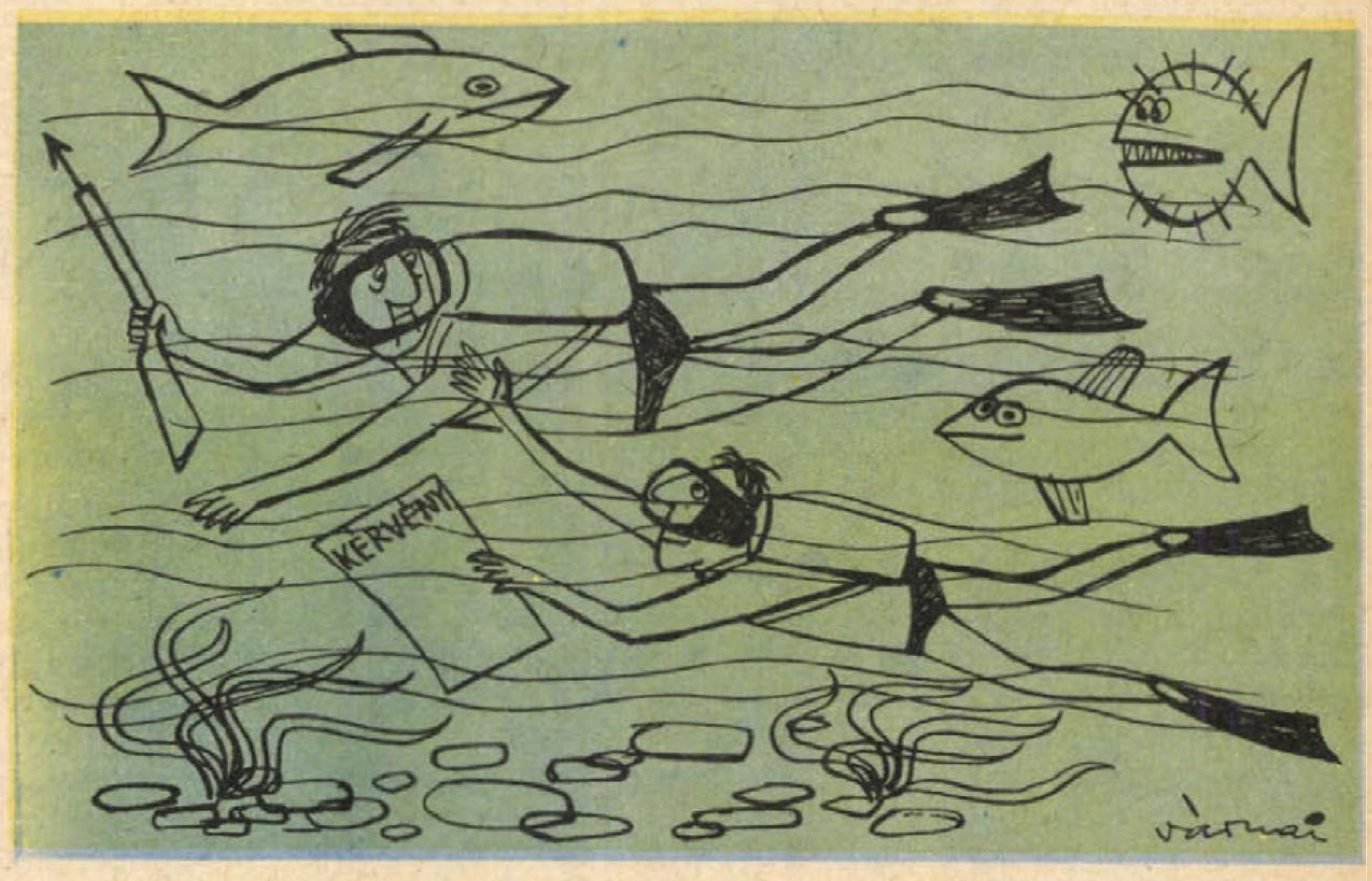

– Bontsuk ki gyorsan a szomszéd falát, mert eláraszt bennünket a víz!

KORSZERŰ VÁROSI SZOLGÁLTATÁS

BEFOLYÁSOS EMBER

Mindannyiunk kenyere

Az újságban olvastam az élelmiszerek vizsgálati eredményéről. Ezek szerint mindennapi kenyerünk minősége *tovább romlott*, sőt az egy- és kétkilós kenyér gyakran *hiányos súlyúnak* találtatott. Ha az ellenőrzést végzők ezt a megállapítást nem meglepetésnek szánták, akkor én nem vagyok meglepve.

Az élelmiszer minőségének ellenőrei ugyanis legalább olyan jól értik a szakmát, mint a mindennapi kenyerevők. Ők (velem együtt) — bonyolult tudományos vizsgálatok nélkül — már évek óta tudják ezt, mert a rossz minőségű, olykor ragacsos, keletlen vagy sületlen kenyeret naponként veszik és eszik. És azt is tudják, hogy a fehér kenyeret gyakran nem lehet megkülönböztetni a barnától. Néha én magam is csodálkozom, hogy miért nevezik fehérnek azt a barnát, aminek fehérnek kellene lennie.

De hogy az egyoldalúság vádjával ne illethessenek, gyakorló kenyérevő lévén, mindjárt azt is hozzáteszem: tisztelet a kivételnek. Van ugyanis néhány mintapékség Pesten és Budán, ahol véget nem érő sorok állnak kenyérért. Ebből tudom, hogy van jó kenyér is. Nem elhanyagolható nagy vívmány, hogy a több száz vagy ezer bolt közül már néhány pékségben jó kenyeret árulnak.

Ahhoz nem tudok hozzászólni, hogy miért *romlott tovább* a kenyér minősége. Ezt nyilván a szakemberek sem tudják. Ha tudnák, nem romlana tovább, hanem megmaradna legalább olyan rossznak, mint amilyen azelőtt volt. Akkor sincs ok a kenyér minőségének további romlására, ha még mindig olyan elavultak a pékségek, mint amilyenek voltak és éppen úgy nem lehet alkalmazni az új sütési technológiát, mint annak előtte sem lehetett. Hogy mindennapi kenyerünk miért romlott tovább, az bizonyára rejtély a szakemberek előtt is, tehát érthető, ha én ehhez nem tudok hozzászólni.

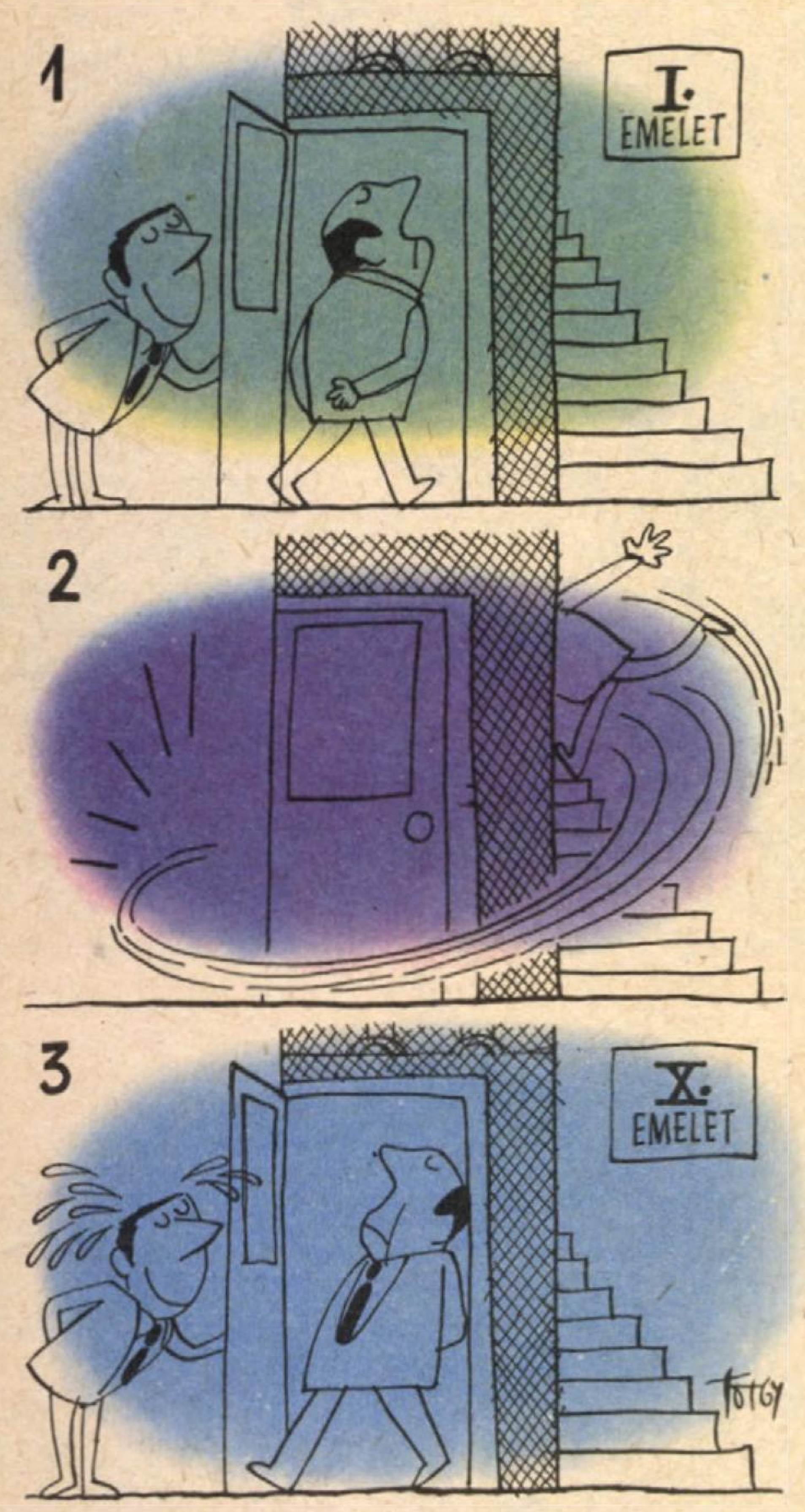

Ám ahhoz már hozzá tudok szólni, hogy az egy- és kétkilós kenyérnek gyakran miért hiányos a súlya. Ennek több oka lehet. Vagy az, hogy az elavult pékségben elavultak már a mérlegek is. Ez esetben az a javaslatom, hogy vagy sürgősen megjavítani vagy még sürgősebben ki kellene cserélni őket. Lehetséges az is, hogy jók a mérlegek. De azoknak a szaktársaknak, akik a dagasztott kenyértésztát lemérik, kancsal a szemük, mindig tévesen látják a mérleg mutatóját és a kevesebb tésztát többnek mérik. Ha ez így van, akkor sürgősen szemüveget kellene feliratni a mérlegelő szaktársaknak, hogy hibás látásukat korrigálják. Kiváló szemorvosaink általános közérdekből, feltehetően, szívesen elvégeznék ezeket a vizsgálatokat — társadalmi munkában. Egyébként is minden pék tagja az SZTK-nak.

Nem szándékozom felsorolni, hogy a kenyéren kívül milyen élelmiszerek minőségét vizsgálták és ezekből mit minősítettek jónak vagy gyengébbnek. De nem hallgathatom el a vizsgálatnak azt az örvendetes megállapítását, hogy ***kifogástalan volt a Cola minősége.*** Ne tessék kinevetni érte, de ezt én igen nagy jelentőségű szakvéleménynek tartom. Erről nekem ugyanis rögtön az jutott az eszembe, hogy a Colát külföldi szabadalom alapján gyártjuk. Ha tehát, teszem fel, mindennapi kenyerünk előállítására az illetékesek külföldi licencet vásárolnának, nem volna többé panasz nálunk a kenyér minőségére. És végre, nemcsak kifogástalan Colánk lenne, hanem kifogástalan kenyerünk is.

Földes György

A STRÉBERSÉG TETEJE

Az ELNÖK JÖVŐJE

– Uraim, ha így halad tovább a vietnamizálási tervük, én politikai menedékjogot kérek!

PRECÍZ MEGHATÁROZÁS

– Nem hivatalos források szerint . . .

ELVÁLT SZÜLŐK GYERMEKE

– Ha csak ez hiányzik apád boldogságához, hát köszönj neki!

AUTÓS PERSPEKTÍVA

Rémülten olvastam az újságban, hogy öt év alatt megkétszereződik a fővárosban „élő" személygépkocsik száma, 2000-re pedig hétszázezer autó tolong majd a városban.

A mostani nevetségesen alacsony szám, a százezer, szép emlék lesz akkorra, és elhágyult szemekkel meséljük unokáinknak, hogy milyen békés, nyugodt és szép volt egy 1972-es csúcsforgalmi időszak, amikor a körutakon még lépésben lehetett száguldani és a szerencsések időnként még parkírozóhelyhez is jutottak.

Az illetékesek persze már törik a fejüket, és különböző javaslatokkal állnak elő. Például azt tanácsolják, hogy létesítsenek elővárosi parkolóhelyeket. A külvárosokban a kocsikat le lehetne állítani és az úticélt innen már metrón, buszon és villamoson közelíthetnénk meg. Ettől kezdve egy gépkocsitulajdonos élete vidám és egyszerű lesz. Reggel felkel egy órával előbb. Belvárosi otthonából kiviszi kocsiját a külvárosi parkolóba, majd beautóbuszozik a munkahelyére, este azután kimegy a kocsijáért, és szépen hazaautózik. Óriási ötlet! Persze, tartok tőle, hogy lesznek olyanok, akik a kocsijukat otthagyják a parkolóban és legfeljebb vasárnaponként látogatják meg és szeretetük jeléül visznek neki egy kis szuperbenzint, amit a hűséges kocsi hálás kipufogó-csóválással, ott helyben elfogyaszt.

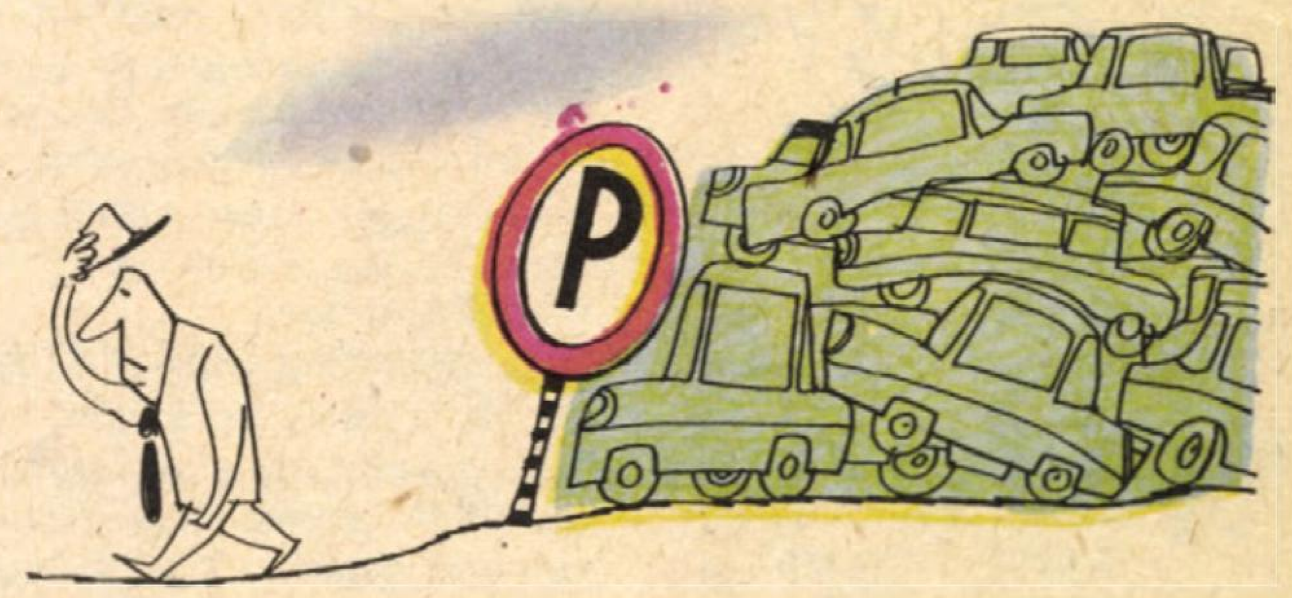
Én is összedugtam magammal a fejem, hogy néhány használható javaslatot szüljek.

A vidéki utak tehermentesítésére — különösen a balatoni műútnál lenne nagyon praktikus — a posta bevezethetne egy új szolgáltatást. Az autós feladhatná kocsiját balatoni címére. Ő maga lemenne gyalog vagy vonaton, a posta pedig letenné autóját egy ottani parkírozóhelyen. Miután a kocsit az üdülőtelepen sem lehetne használni, a későbbiekben az összes kocsit egy kisalföldi parkolóba vinnék.

Célszerű lenne, ha az autógyárak olyan kisméretű kocsikat gyártanának, amelyeket fel lehet vinni a lakásokba. Ezeket olyan formatervezéssel kell előállítani, hogy amíg az otthonokban tárolják őket, gardrobszekrénynek vagy kártyaasztalnak is használhatók legyenek.

Kitűnő megoldásnak tartanám azt is, hogy a kocsik szétszerelhető kivitelben készüljenek. Este a tulaj egy csavarhúzóval szétszedhetné autóját és az alkatrészeket lehordaná a pincébe. Nagy perspektívát látok a gumikarosszériában is, mely használatbavételkor felfújható, egyébként egy aktatáskában is elfér.

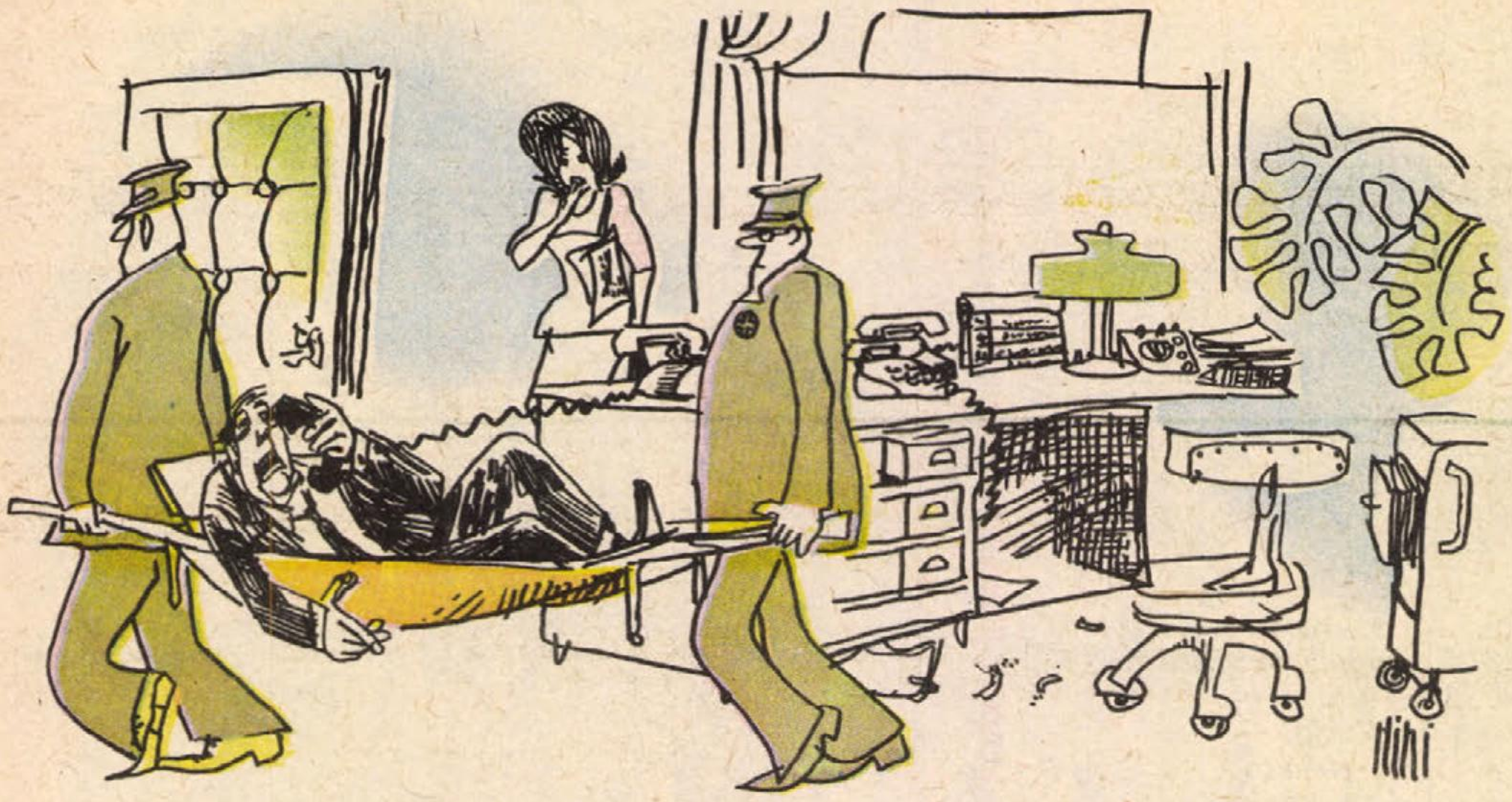
Lehet, hogy tetszést arat az a javaslatom, hogy a gépkocsikat egyszer és mindenkorra szüntessék meg. Helyette mindenki kapjon egy görkorcsolyát, melynek motorját egy hátizsákban el lehet vinni. Persze, ez ellen szól az, hogy az utas esőben megázhat, de erre is gondoltam: minden görkorcsolyás kapna egy könnyű kis karosszériát, melyet magára szerel, és csak fürdéskor távolítja el magáról.

Csak így tudunk védekezni a hétszázezer kocsi által felidézett apokalipszis ellen, ha már az illetékesek elfeledték, hogy csak addig nyújtózzunk, amíg a takarónk ér, azaz ne ringassuk magunkat abban az álomban, hogy azon a helyen, ahol ma egy autó száguld, 30 év múlva hét fog vánszorogni. Hacsak ki nem találják a gumiból készült autósztrádákat, melyek tetszés szerint nyújthatók, vagy esetleg lebetonozzák az egész Nagyalföldet parkírozónak . . .

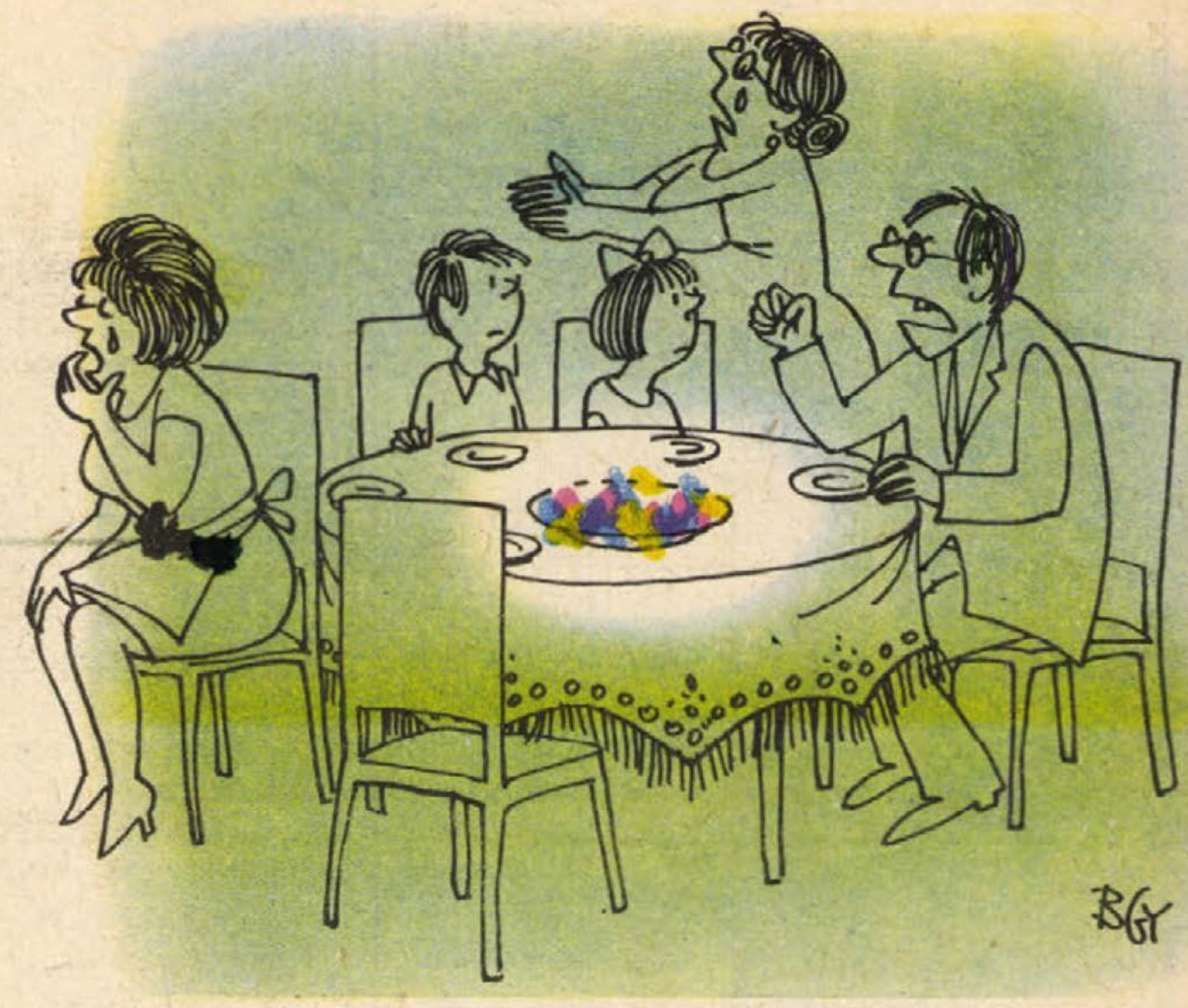
Ősz Ferenc

ELFOGLALT EMBER

– Pihenés? Igazad van, öregem, már nagyon rámférne...

PRIMŐR VACSORA

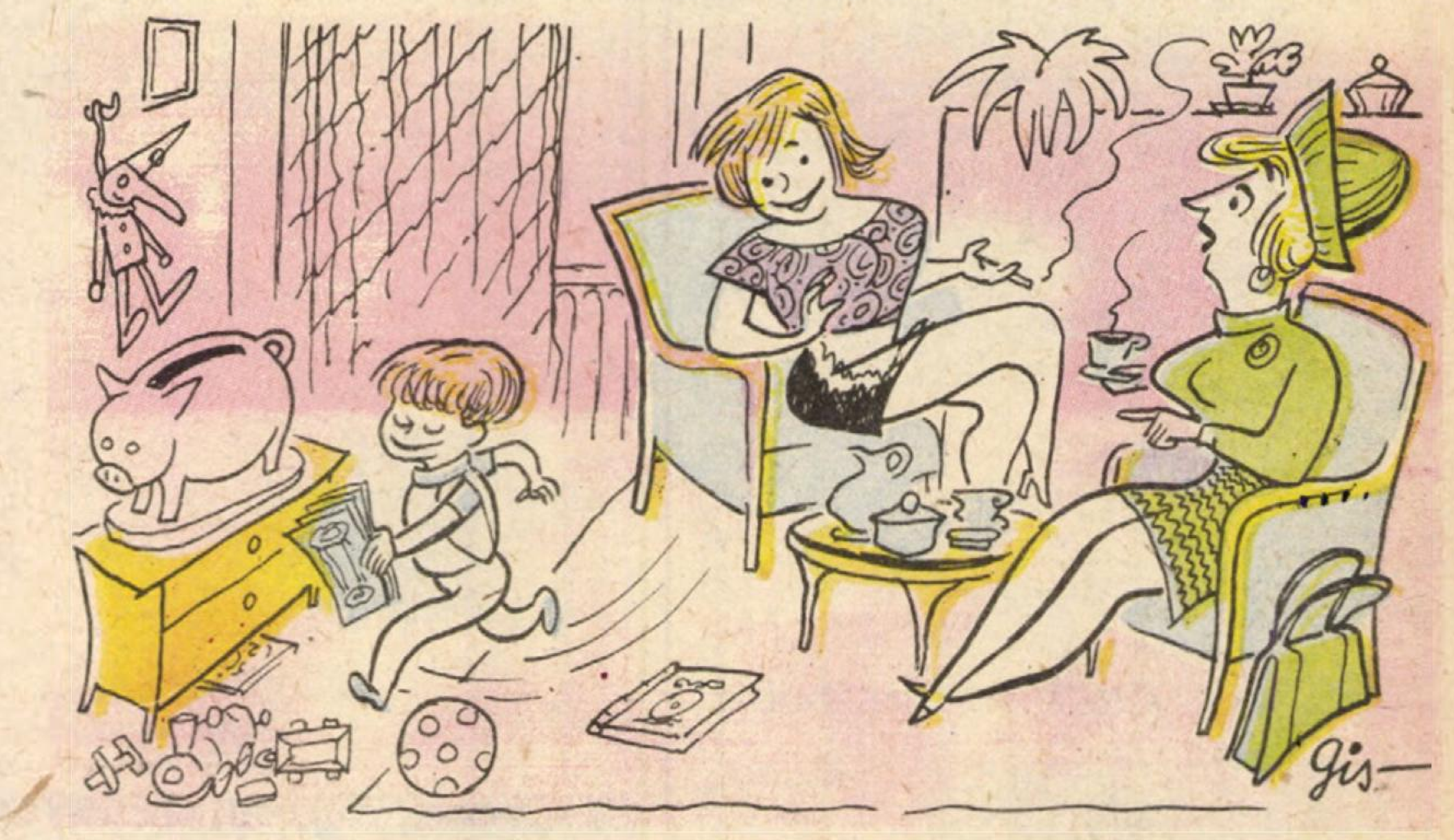
– Követelem, hogy megmondd: mennyibe került?!

MINDENKI SIET

– Kérek tíz deka parizert!

GAVALLÉR SZÜLŐ

– Miért adsz ennyi zsebpénzt a kisfiadnak?
– Azért, hogy hó végén legyen kitől kölcsönkérni...

HUMORÜGYBEN Mensáros Lászlónál

A humoromnál csak az időm kevesebb — próbál tiltakozni, de aztán megadja magát. — A Sirály előadása közben van egy hosszú órám, ha megfelel. Talán sikerül valamit „átmentenem" a szerepem ironikus hangulatából.

Az öltözőjében várok rá. Nem veszem észre, amikor nyílik az ajtó, csak a hangjára fordulok meg.

— „Itt állok újból előtted..." — dúdolja a darabbeli sort.

— Ezután van néhány szavad a színészek és a társadalom viszonyáról, ha jól emlékszem.

— Jól emlékszel: „Ha a társadalom szereti a színészeket, és másképp bánik velük, mint mondjuk a lókupecekkel, nagyon jól teszi."

— A színpadon ezt egész más hangsúllyal mondod.

— A színpadon ezt nem én mondom, hanem Csehov mondatja Dorn doktorral.

— Vagyis te *civilben* nem értesz egyet evvel a megállapítással.

— Egyáltalán nem, mivel ma és nálunk nem igaz.

— Szerintem a mi társadalmunk igenis úgy bánik veletek, mint kiváltságosokkal.

— Azok a futballisták, akikre te gondolsz. A színészeket, zenészeket, írókat és egyéb művészeket legföljebb irigylik az emberek.

— Úgy vannak velünk, mint Petőfi a Kárpátokkal: „Tán csodállak, ámde nem szeretlek..."?

— Tisztelet a tisztelő kivételnek, még csak nem is csodálnak, de ez hiányzik a legkevésbé, a szeretetből is elég annyi, amit spontán kapunk, de az általános irigység egy kicsit idegesít. Megemlítek a sok tapasztalatom közül egyet. A nyáron két hetet egy üdülőben töltöttem. Beutalással. Megérkezésemkor azt kértem a gondnoktól, hogy ha lehet a Dunára néző szobát adjon nekem. Gúnyosan elmosolyodott: „Ne haragudjon, művész úr, de én nem teszek kivételt senkivel." A hangsúlyában az volt: „Mit gondol ez a Mensáros, hogy én hasra esem előtte?" A körülöttem állók némán helyeseltek neki. Néhány nap múlva jó barátságba kerültem az egyik áhított szoba lakójával. „Milyen szerencsés ön, hogy ezt a szobát kapta" — mondtam egy alkalommal. „Nem szerencse dolga ez, művészkém — válaszolta ő —, hanem a szocialista összeköttetésé."

— Mi ebből a tanulság? Szerezz szocialista összeköttetést, és nem lesz okod a sértődésre.

— A sértődés nem mindig haszontalan, sőt... Olykor alkotni lehet általa, ha nem is előre megfontolt szándékkal. Történt Debrecenben, közel húsz évvel ezelőtt. A *Nem magánügy* című szovjet vígjátékban rám osztották a zongorista szerepét. Kis szerep, néma szerep, csupán annyi a feladata, hogy az énekesnőt (Békés Rita játszotta) kísérje. Nagyon meg voltam sértődve, azzal vádoltam az igazgatóságot, hogy a színfal mögött játszó zongorista gázsiját akarja megtakarítani, mivel én értek a billentyűkhöz. Dühösen jártam a próbákra, és minden tudásommal azt akartam elérni, hogy kirúgjanak a darabból, vagy akár a színházból. Ezért bevittem az uzsonnámat, és a zongorán szétrakva majszoltam, miközben — ha rám került a sor — unottan fél kézzel játszottam, majd háttal álltam a zongorának, s úgy játszottam, és a jó ég tudja még, mi minden faksznit csináltam. Közben fél szemmel figyeltem a rendezőt, de ő nem szólt egy rossz szót sem, csak az utolsó próbákon közölte, nagyon elégedett avval, ahogy én *kibontottam* ezt a néma szerepet, és utasított, hogy minden játékot tartsak meg. Szót fogadtam neki, s nem csak az lett a hasznom, hogy minden este alaposan bevacsoráztam a színház költségén, hanem a kritikák is nagy elismeréssel írtak a néma szerep *bravúros* megoldásáról.

— Gondolom, az előadások során még tökéletesedett a bravúros alakításod.

— Én az alakítások állandó tökéletesítésével csínján bánok, mert abból könnyen baj lehet. A múltkor is meghívtam a *Sosem lehet tudni*hoz egy pincér ismerősömet, mondván neki, hogy majd azt nézze meg, én hogyan tálalok. Elérkezett a darabban a szertartásos tálalás aktusa, s én a vérbeli angol pincér elegáns mozdulatával vettem el a leveses csészéket, s a rendezés szerint nyomban töltöttem kinek-kinek a megrendelt italt. A játék lendületében csak közben jutott eszembe, hogy a szakember lent ül, és figyel. Ekkor még jobban igyekeztem, és sikerült is Piros Ildikó leveses csészéjébe bort töltenem. Javítani akartam, s a poharába is töltöttem bort, majd tovább lépve Tolnay Klári elől elvettem az üres poharát, s zavaromban legyintettem, és így ment nagy kuszán tovább. Előadás után feljött öltözőmbe a pincér, és így gratulált: „Igazán nagyon élveztem az előadást, művész úr, de ha megengedi, én azt tanácsolom, maradjon meg csak a színészi pályán."

Sólyom László

ELSŐSEGÉLY

– Az ördög vigye el, csak a mentőktől jöttek, nem a tévétől!

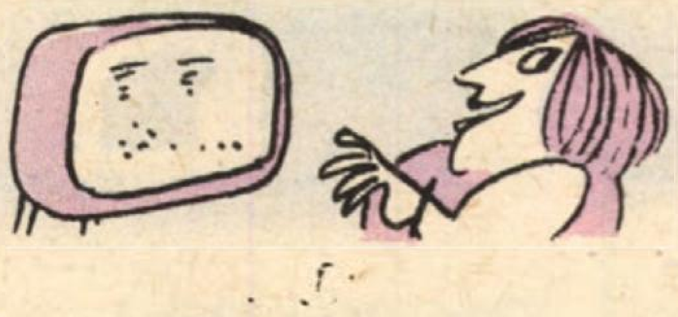
GONDOLÁSOK ÉRDEKKÉPVISELETE

Azok a nászutasok és más világutazók, akik az olaszországi Velencét keresik fel, egyszer feltétlenül felülnek valamelyik gondolára, hiszen Velence gondola nélkül körülbelül olyan, mint Nápoly a Vezúv nélkül. Most — mint az AP-hírügynökség jelenti — a velencei városi tanács elhatározta, hogy érdekképviseletet alakít a mintegy 500 gondolás védelmére. Alkalmat adnak a gondolásoknak, hogy idegen nyelveket tanuljanak és megismerkedjenek Velence történetével. Zenei kiképzésben nem részesülnek, tehát amelyik gondolás énekelni akar utasainak, éppenséggel énekelhet, de nem kötelező. Magnó is megteszi. A velencei illetékesek szinte az utolsó pillanatban intézkedtek, mert a gondolások már majdnem más foglalkozás után néztek, hiszen Párizsban lámpással keresnek műapacsokat, Nyugat-Amerikában pedig mű-cowboyokat, sőt egykét tschikoschra nálunk is elkél.

NŐ A KÉPERNYŐ ELŐTT

Lehet, hogy ismered a nőket,
de jól csak akkor ismered meg őket,
ha egy vagy több ott ül veled
a képernyőnél és fecseg.
No, nem a krimi közepén,
mert izgul ott, akárcsak én,
pláne, ha mindez érthető,
mely nem mindig fordul elő.
Ám, ha a szpíker abban fárad,
hogy jó legyen a magyarázat,
vagy nagyon fontos hír az ott...
Mellettem női hang: — Hogy meghízott! —
A másik nő meg bólint rája:
— Szerintem rossz a parókája! —
A bemondó szól: — Azt akarják...
A nő: — Mért tartja úgy a karját?...
Engem elfog a szelíd méreg:
— De bocsánat, egy szót sem értek!...
Szóvita. Egyre élesebb,
noha nem békességesebb.
A képen többen megjelennek
s nem hallom, miről beszélgetnek!...
S mit tudtam meg végül a távol
zajló vad külpolitikából!?
Hogy borús, sötét lesz az est,
és már Nixon is vénülni kezd!

Lovászy Márton

ÖNTELTSÉG

Dallos Jenő rajza

– Rhodesiában én vagyok a fej!...

A KÉT TÜZÉR

Olvasom, hogy mind több élvonalbeli csapat alkalmaz az edző mellé szaktanácsadót is, nyilvánvaló célzattal. A magam részéről alig győzöm ünnepelni ezt a jelenséget, hiszen sosem állhatunk olyan jól, hogy a szakértelemnek, az elmélyült tudásnak akár egyetlen mikurkájáról is léhán lemondhatnánk. A szaktanácsadói székek szaporodásában a teljességre való törekvés jelét látom, amely nélkül ugyan elérhetünk bizonyos csillogó látszateredményeket, de szolid és mélyen megalapozott világhegemóniát aligha.

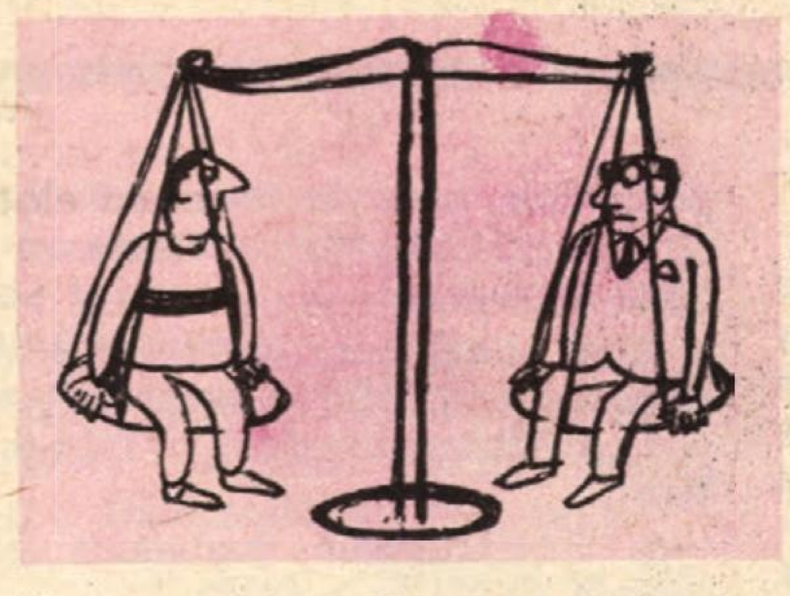
A két szakember feladatköre és munkaterülete bizonyára élesen elhatárolható. Amíg az edző a legmodernebb módszerek felkutatásával és alkalmazásával igyekszik győzelemre vinni csapatát, addig a szaktanácsadó dolga, hogy felkutassa és alkalmazza azokat a legmodernebb módszereket, amelyekkel diadalra segítheti az együttesét. Két szív, egy cél, brávó, sőt hozsanna!

Mohó, de szerény és inkább kopott kis lelkemmel egyetlen mozzanatot nem értek csupán. Ehhez várom a magyar labdarúgás valamely mélyen differenciált elméjének szaktanácsát, bizonyára nem is hiába. Ugyan tessék már megmondani: kinek kell jobban értenie a futballhoz? Az edzőnek, vagy a szaktanácsadónak?

A válasz az első pillantásra egyszerűnek látszik. Világos, hogy a szaktanácsadó a csiszoltabb fő, hiszen éppen ez teszi alkalmassá a szaktanácsadói posztra.

Jó, jó, dehát akkor miért nem ő az edző is egyszemélyben?

Ki az az őrült klubelnök, aki az edző hallatlanul fontos teendőit egy gyengébben képzett egyénre, afféle nyári mikulásra bízná, amikor mélyen művelt specialistával is rendelkezik, és

ilyen módon havonta tetemes összeget még meg is spórolhat?

Akkorhát mégis az edző lenne a kulturáltabb koponya?

Aligha, mert ebben az esetben őt választották volna a szaktanácsadói posztra. Mert ki az az őrült klubelnök, aki a szaktanácsadó mérhetetlen jelentőségű feladatát egy hiányosabban művelt egyénre, afféle vizesnyolcasra bízná, amikor nagyszerűen képzett mesterrel is rendelkezik, és ilyen módon havonta tetemes összeget még meg is spórolhat?

Semmi kétség tehát afelől, hogy a szaktanácsadó és az edző tudása egyenlő, méghozzá a lehető legmagasabb szinten áll.

Jó, jó, de akkor miféle szaktanácsokkal láthatják el, sőt, fáraszthatják egymást? Az aminosavak fiziológiai jelentőségéről és a neorealista filmművészet sajátos dramaturgiájáról többféle nézet alakulhat ki, de a külső csüddel végzendő szabadrúgások témakörében már meglehetősen egységes álláspontra jutott a haladó tudomány.

— Tedd be Pöszméte II-t a csapatba — szaktanácsolja a szaktanácsadó. — Megfontolt ítéletem szerint Pöszméte II álomszerű labdarúgó, messzecsillogó jáspis a boldog Buddha homlokán.

— Nem teszem be Pöszméte II-t a csapatba — mondja erre az edző, aki éppen be akarta tenni Pöszméte II-t a csapatba, de most már azértse. — Pöszméte II úgy kezeli a labdát, mintha öt hüvelykujj lenne mindkét lábán. Azt hittem a legszerényebb elme számára is nyilvánvaló, hogy Pöszméte II csak ugatja a focit.

— Ki mondja, hogy Pöszméte II csak ugatja a focit?!

— Én mondom, hogy Pöszméte II csak ugatja a focit!!!

Feszült hangulatban válnak el, és attól fogva egymás visszaköszönését sem fogadják. Ez az állapot a bajnokság végéig tart, amikor a csapatot csak a csoda menti meg a kieséstől. Akkor viszont mindenki új életet kezd. A klub merész és döntő jelentőségű húzásra határozza el magát, a szaktanácsadó lesz az új edző és az edző lesz az új szaktanácsadó.

És megint elölről...

Apropó, tetszik tudni miért ültették az ántivilágban két tüzért az ágyútalpra?

Mert egy nem bírta a rázást.

Peterdi Pál

NEM MEGY TOVÁBB

A szürkeruhás fiatalember sápadtan állt a kocsi közepén, és nem mozdult.

— Na, mi lesz? Leszáll, vagy itt állunk ítéletnapig?! — kérdezte komoran az autóbusz vezetője. Az előzményekről — mi utasok — nem értesültünk, csak arra figyeltünk fel, hogy a vezető becsukta az ajtót, és nem indítja a kocsit. A tömött busz percek óta állt a megállóban, mintha gyökeret eresztett volna a Körút aszfaltjába. Nem tu-

dom mi lehetett a szürkeruhás férfi vétke. Nagy csomag nem volt nála, nem szállt fel meszes vödörrel, vagy egy kondér fortyogó szilvalekvárral, nem vo: szolt magával pórázon feketepárducot, üvöltő hiénát, dús sörényű berber oroszlánt. Nem látszott rajta, hogy ivott, sőt még az sem, hogy evett volna. A két férfi farkasszemet nézett egymással. Az utas kétségbeesett elszántsággal, a vezető szigorú kérlelhetetlenséggel. Mi, az utasok egyelőre szolidárisak voltunk a szürkeruhás fiatalemberrel. Nem mondtuk azt, hogy: „Szálljon már le! Látja, hogy nem indul! Maga miatt nem késhetem le a vonatomat!"

Álltunk és vártunk. S én közben elmerengtem — mi lesz, ha egyik sem enged a huszonegyből? Lassan leszáll majd az est. Kigyúlnak a városi fények. Az éjszakára egyszer felvirrad a hajnal is. Az élet megy tovább, csak a busz nem megy tovább, és így maradunk az idők végeztéig. Beérik a cseresznye, később a meggy és a hamvas sárgabarack. Aztán elmúlik a nyár, és hullani kezdenek a sárga panaszlevelek a BKV-hoz. Majd zúzmarás ujjaival megcsipked a tél. Az évek hamar elszállnak. Elröppen a fiatalság. Az autóbusz vezetője ekkor öreges léptekkel előbb az ajtóhoz, majd nyugdíjba megy. Ez az élet rendje. Átadja a volánt egy fiatalabbnak, aki megkérdi majd a szürkeruhás bácsikától:

— Na, mi lesz? Leszáll? Vagy itt állunk ítéletnapig?!

S ekkor az apóka, aki annak idején fiatal házasként szállt fel a buszra, alázatosan, megadóan bólint. Még látni szeretné, még magához szeretné ölelni unokáit. S engedelmesen leszáll. A második generációhoz tartozó buszvezető bólint:

— Kocsi kész. Indít.

Gázt ad. s csodák-csodája, végre elindulunk. De mindez csak szeszélyes, csapongó fantáziám szüleménye. Visszazökkenek a jelenbe. A busz egyhelyben ácsorog, a szürkeruhás fiatalember a kocsi közepén áll. Nem mozdul. A vezető pedig monoton hangon ismétli:

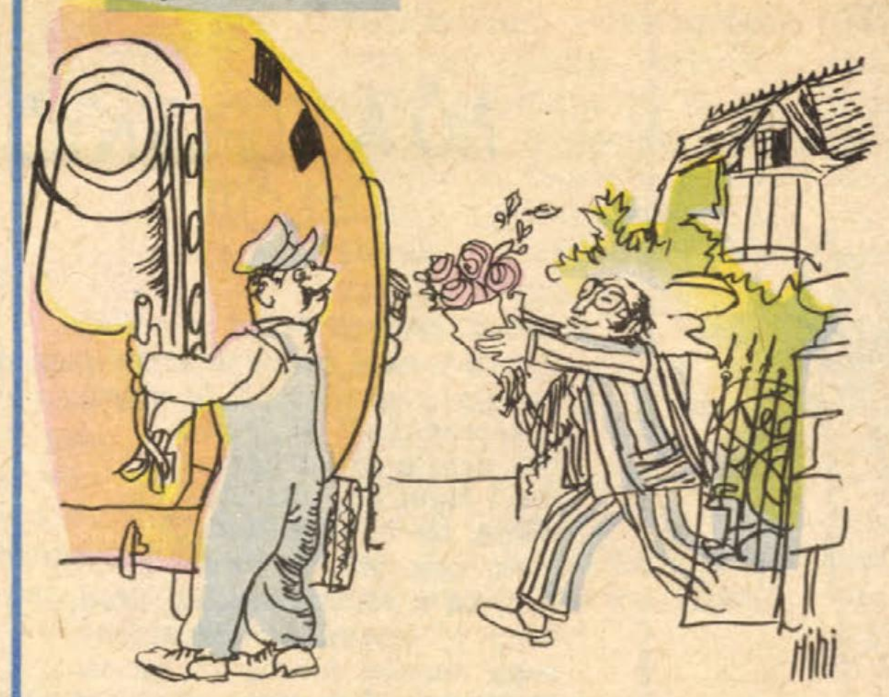
— Na, mi lesz? Leszáll, vagy itt állunk ítéletnapig?!...

Jelen sorokat palackpostán küldöm. Aki megtalálja a Kinizsi sörösüveget, kérem értesítse szeretteimet! S. O. S. Mentsétek meg lelkeinket!

Galambos Szilveszter

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: Mit szeretnének megünnepelni?

Hegedűs István:

– Az első zajtalan kuka megjelenését...

Szűr-Szabó József:

– Kizárólag önmagamat...

Takács Imre:

– Az első, ilyen hirdetést!

Várnai György:

– A huszadik születésnapomat.

Vasvári Anna:

– Egy mosogatás nélküli napot.

Brenner György:

– Mindegy, csak ital legyen elég!

Balázs-Piri Balázs:

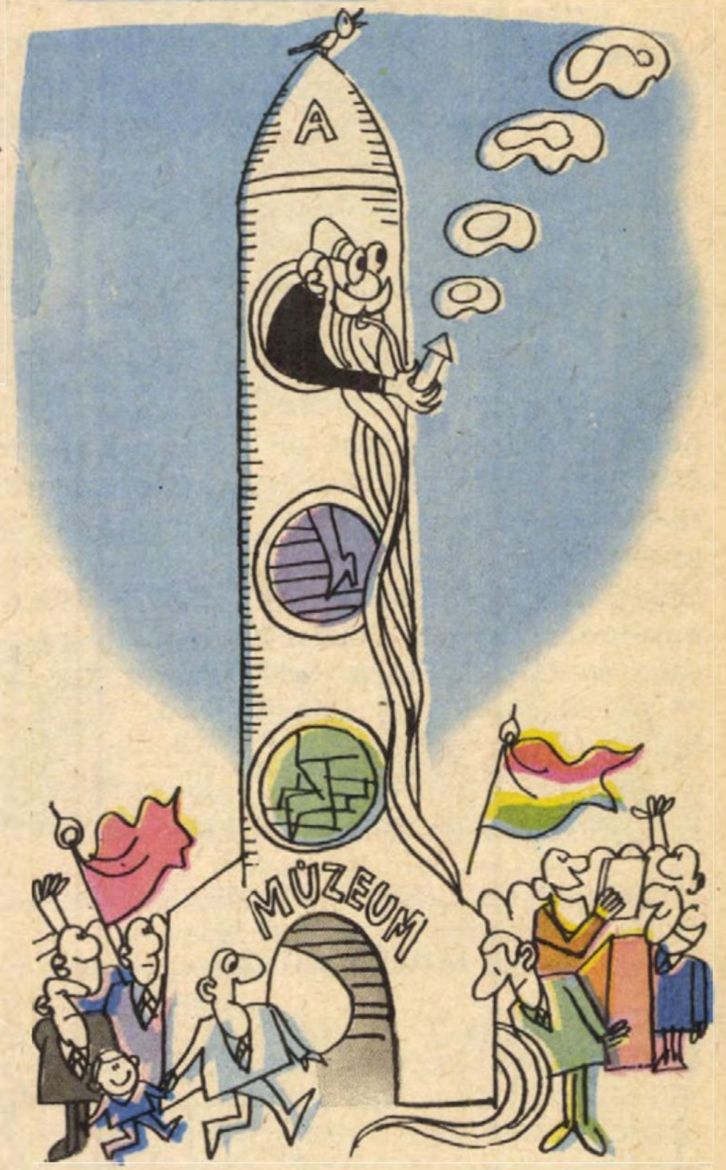
– A női futballválogatott minden egyes gólját...

Erdei Sándor:

– Az ötös találatot.

Mészáros András:

– A leszerelés 25 éves jubileumát.

Lehoczky István:

– A fiam századik születésnapját.

Fülöp György:

– A pesti gyárak vidékre költözését.

Tót Gyula:

– Két ünnep közt az Olcsó Virág Ünnepét...

KIS TÖRTÉNETEK

A BOHÉM

Van úgy, hogy a színésznek nincs semmi dolga. Se színpadi szerep, se film, se semmi. És ez nem jó. De van úgy is, hogy egyszerre összejön minden. Színház, film, rádió... Ez se jó, de azért sokkal jobb, mint semmit se csinálni — mert a sok mindenért fizetnek is.

Barátomnak, a kitűnő színésznek, legutóbb aztán összejött minden. Reggel 6-kor kivitték a filmgyárba, 10 órakor a színházban próbált, 2-kor a Rádióban volt felvétele, 4-kor kirohant a szinkronba, este 7-kor a színpadon állt, mint Shakespeare-hős, előadás után a Televízióban forgatott egy szívfacsaró magyar vígjátékot.

Éjjel kettőkor keveredett haza. Becsengetett. Míg kinyitották a kaput, nekitámaszkodott a falnak. Pihent.

A házfelügyelő kedvesen mosolyogva csóválta a fejét.

— Hiába, ezek a bohémek...

DISZKRÉCIÓ

A Szent István parkban áll már a szezon, pedig bolondos ez az április. Piros, zöld, sárga, hupikék szoknyácskák, kabátkák, mackók nyüzsögnek a mászókán, billegnek a hintán s bukkannak elő a levelesedő bokrok alól. A padokon földkupacok s rejtélyes rendeltetésű kavicshalmok. Amikor szóvá tettem a dolgot egy pepitasapkás törzsvendégnek, a közeli oviból, azt felelte, hogy azért nyugodtan leülhetek.

— Te író bácsi vagy, téged nem szidnak, ha piszkos a nadrágod.

— Az igaz. A nadrágom miatt még nem szidtak soha — válaszoltam mélyértelműen.

A pepitasapkás hölgy végigmért.

— Anyukám ismer téged.

— Igen?

— Igen. Mondott is rólad valamit.

— Mit?

— Mit?... Azt nem mondom meg.

— És ha meghívlak egy krémesre?

— Egyre?

— Hát kettőre.

Az ovi néni beleegyezésével bevonultunk a Bébi cukrászdába. A krémesek pillanatok alatt eltűntek a tányérjáról.

— No? — kérdeztem. — Mit mondott rólam az anyukád?

— Mit is?... — lóbálta a lábát, s kerekre tágult a szeme. — Elfelejtettem!

— De a krémesek *előtt* még tudtad!

— Igen!

— Sokra viszed még! — emeltem fel szigorúan a mutatóujjamat.

Szendén lehajtotta a fejét.

— Ezt mondja az apu is.

BARBÁROK

A színhely egy étkezőkocsi, valahol Zürich és Bécs között. Ne kérdezzék: mikor történt, se azt, hogy kik voltak azok a magyarok — úgyse mondom meg.

Egy németül beszélő házaspárral ebédeltem egy asztalnál. Egyszer csak hangos vidámsággal betódult egy magyar társaság. Sportolók. A házaspár kimért előkelőséggel *étkezett*, a magyarok *ettek* — nem állítom, hogy oly szertartásosan, mint ahogy a londoni Lord Mayor beiktatási vacsoráján a meghívottaktól megszokta az ember.

A házaspár egymást túllicitálva tette a megjegyzéseket erre és arra a fiúra. „Nézd, hogy fogja a villát... Nézd, hogy viszi a szájához a kanalat... Nézd, hogy piszkálja a fogát... Nézd, nem bontja szét a szalvétáját..."

Ágaskodott bennem valami honfitársi szolidaritás, de mit tehettem volna? Az asztalt mégse boríthattam rájuk. Az elégtétel azonban nem maradt el.

— Nézd!... Nézd!... — ájult el az asszony. — Késsel vágja a kenyeret!

— Barbárok — felelte merev eleganciával a férj, s ebben a pillanatban feldöntötte a söröspoharát, s a schwechati világos ráömlött a nő szoknyájára.

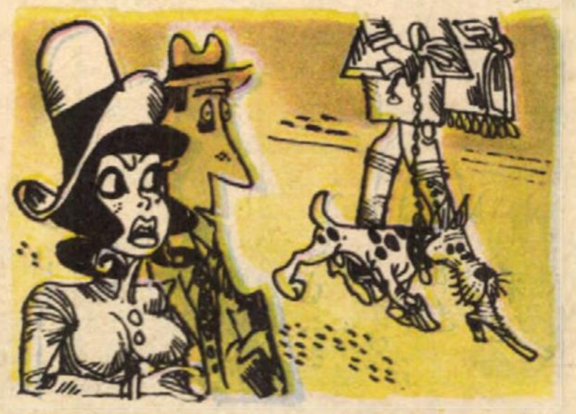
Az asszony egyetlen szóval fejezte ki a véleményét:

— Hülye!

AZ OKOS KUTYA

Ülök egy ifjú színésznővel egy cukrászda teraszán. Az utca túlsó oldalán megy egy másik ifjú művésznő a kutyájával, aki Muki névre hallgat — *ha* akar. Drótszőrű foxi, egyszer mindenáron bele akarta törölni a sáros orrát a nadrágomba; ez eset kapcsán szereztem tudomást különleges hallószervéről — az ifjú művésznő ugyanis hiába igyekezett a lelkére beszélni, hogy Muki, hagyd a szerkesztő úr nadrágját.

— Ni, a Muki! — mutatok az illedelmesen kocogó agresszorra.

Hát erre az asztaltársam kitör:

— Az a piszok, az a dög, az az aljas, az a szemét, az a...

És folytatja, és folytatja. *Kutyára* még nem mondtak ilyeneket, csak emberre.

— Mi baja van a Mukival? — kérdezem.

— Mi? — villog a színésznő szeme. — Képzelje, amikor márciusban kinn filmeztünk Kecskemét mellett, Bea magával hozta ezt a kutyát is. Aztán odaadta neki a labdáját, hogy ne unatkozzék. Akartak is vele játszani, a színészek is, a műszakiak is, de Muki csak ült a fenekén, szájában a labdával. Aztán megérkezett a Zádor. Tudja, ő rendezte azt az izét. Hát erre ez a dög odaviszi neki a labdát, a lába elé. Zádor eldobja. A kutya visszahozza. Zádor megint eldobja. És Muki megint visszahozza. És ez így ment, mit mondjak, egy óráig. Zádor egy szentimentális ló, meg volt hatva, hogy Muki csak vele volt hajlandó labdázni. A többit már kitalálhatja. Zádor Beával vacsorázott, és Bea játszik a következő filmjében. Ennek az ebnek köszönheti!

Fendrik Ferenc

„Ne zabálj sokat, mert sós!"

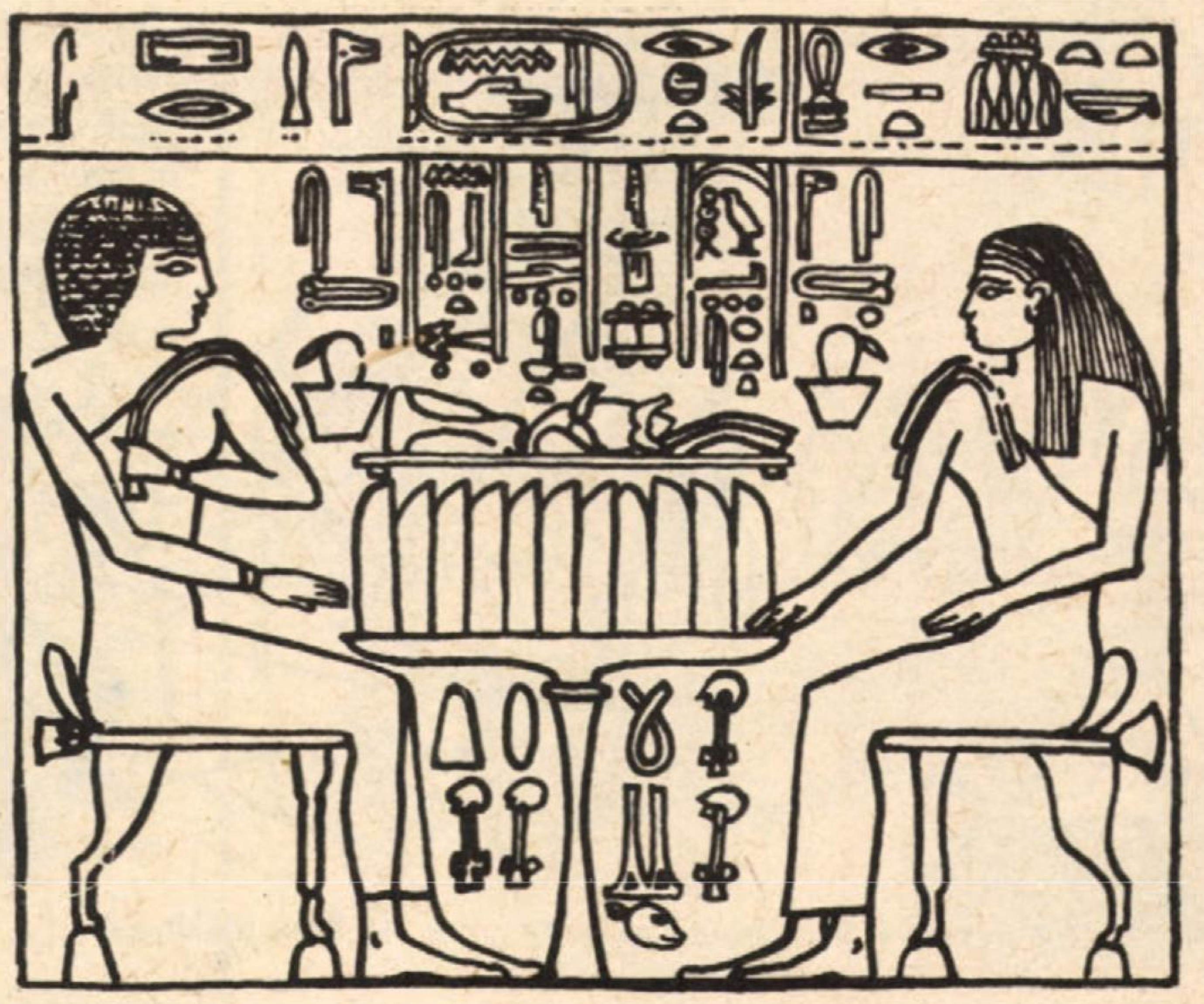
AVAGY

SZENZÁCIÓS FELFEDEZÉSEK A MAGYAR ŐSTÖRTÉNETRŐL

Az oxfordi múzeumban őriznek egy ötezer éves egyiptomi táblát: egy fáraó és hitvese ünnepi lakománál ül, fejük felett megfejthetetlen képírás. Megfejthetetlen? Nem! Egy emigráns tudósunk, név szerint dr. Baráth Tibor, a kolozsvári egyetem hajdani történelem tanára, megfejtette a hieroglifákat. A csodálatos és szenzációs megfejtés a Montrealban 1968-ban megjelent, *A magyar népek őstörténete* című, a szerző kiadásában publikált könyv 124. oldalán olvasható. Kanadába szakadt kitűnő hazánkfia, a párizsi Magyar Tanulmányi Központ volt munkatársa szerint magyar(!) szövegről van szó, s többek közt ilyesmik állnak benne: „Ne zabálj sokat, mert sós!" meg „Zebra húsát sokan szeretik."

„Hogyhogy?" — kérdezhetné a naiv és laikus olvasó, aki általános műveltségét józan középiskolai oktatás révén szerezte — „magyarok Egyiptomban? S egyáltalán, az i. e. háromezer évvel a gyöngéd királyné magyarul figyelmezteti a falánk fáraót, hogy ne faljon?" Pedig nem valamilyen diákcsínyről van szó, hanem „tudományról" — legalábbis a „megfejtő" szerint, aki a nyilas rendszer alatt az egyetemek kitelepítésén fáradozott, s az *Egyedül vagyunk*-ba írta uszító cikkeit. Könyve, azt hiszem, minden idők legnagyobb ál-tudományos alkotása. A szerző szerényen így vall róla: „munkám a magyar őstörténeti kutatások terén új fejezetet nyit".

Hát, ami azt illeti: újnak valóban új. Eleddig ugyanis nyelvészeink nem is sejtették, hogy az „*úr* szavunk átkerült az összes indogermán nyelvekbe... ami a németeknek nagyon régi, az az urak korából való: *uralt*. A német nyelv személyes névmása szintén »úr« *er*. Aki valamilyen mesterséget űz, annak a neve is az úrral kapcsolatos: Binder, Schlosser, Schuster, Bauer, Mayer..." Ezt a Bécsi Történeti Intézet volt tagja korszakalkotó művének 54. oldalán állítja, s ha már eddig eljutott a szemét dörzsölő olvasó, akkor nem lepheti meg, hogy a volt debreceni magántanár szerint: „gyakori a *Magyar* név az afrikai Nagytavak környékén, Urundi, Ruanda, Tanganyika és Kenya vidékén. Erre folyik a MUGURUK folyó, itt van a MAKURU hegy..." Sőt, már azon sem csodálkozunk, hogy a Történettudományok Nemzetközi Bizottságának volt segédtitkára

Nílus-völgyi nagyobb magyar nyelvemlékek

szerint „az *úr* szó bizonysága szerint a magyar nyelvű népek már a kőkorban jelen lehettek Közel-Keleten; az lehetett őshazájuk". Szerzőnk szerint: „az ókori világtörténet lényegében valahogy magyar történet".

Már hogyne lenne az, ha barátunk ilyesmiket vél olvasni az óegyiptomi táblákon: „Menti honát, ki szereti... arra a búra ajánlok írfaggyút, ami gyógyomat kínálja..." Vagy: „Kérek sárga babokat zsírban. Siess! Kémek jönnek, matatók jönnek... Üzenek: késükkel csípnek tetűk..." Ez egy négyezer éves szöveg, s a korlátlan képzeletű „megfejtő" megjegyzi: „Ahhoz képest, hogy ilyen nagy idő választ el bennünket tőle, nyelvezetét fölöttébb tökéletesnek találjuk... Van-e a világon még egy nép, amelynek olyan ősi emlékei volnának, mint a magyar népnek?" — kérdi a montreali Linton Avenue lakója. Nyugodtan felelhetünk: nincs! S olyan „tudós" sincs sehol e széles világon, aki ilyen hajmeresztő fantáziával dicsekedhetne, mert szerinte a sumer (Szemúr!) nyelv is magyar. A leghíresebb mezopotámiai legendás hős, Gilgames neve = Kis Kamasz, mint ahogyan piramis = peremes, Semiramis = Szemúrmás, Caesar = Kő-Ős-Úr, vagy Jupiter sem más, mint Jó Botúr!! A pápa neve a magyar „papa", s szerinte „maga az Etiópia név is magyar: Hét Jó Fia"...

Szerzőnk végkövetkeztetése szerint: „a Régi Keleten a történelem hajnalától kezdve a Kr. e. 13. sz. közepéig magyar nyelvű népek vitték a főszerepet, akik magukat sokféle névvel nevezték, de valamenyien az úri, árja népek családjába tartoztak". Miután elolvastam ezt a 240 oldalas képtelen koholmányt, már nem is tartottam a szerző következtetéseit elég radikálisaknak. Miért csak Mezopotámiában, Egyiptomban, Afrikában és a Közel-Keleten beszéltek magyarul évezredekkel ezelőtt? Ha már ennyit „bebizonyított", azt már gyerekjáték lett volna hozzátennie, hogy a világ minden nyelve a magyarból származik, továbbá, hogy az Úristen is magyarul tárgyalt az arkangyalokkal...

Bajomi Lázár Endre

KOLLEGIALITÁS

– Vigyázzanak, fent egy kicsit csúszós!

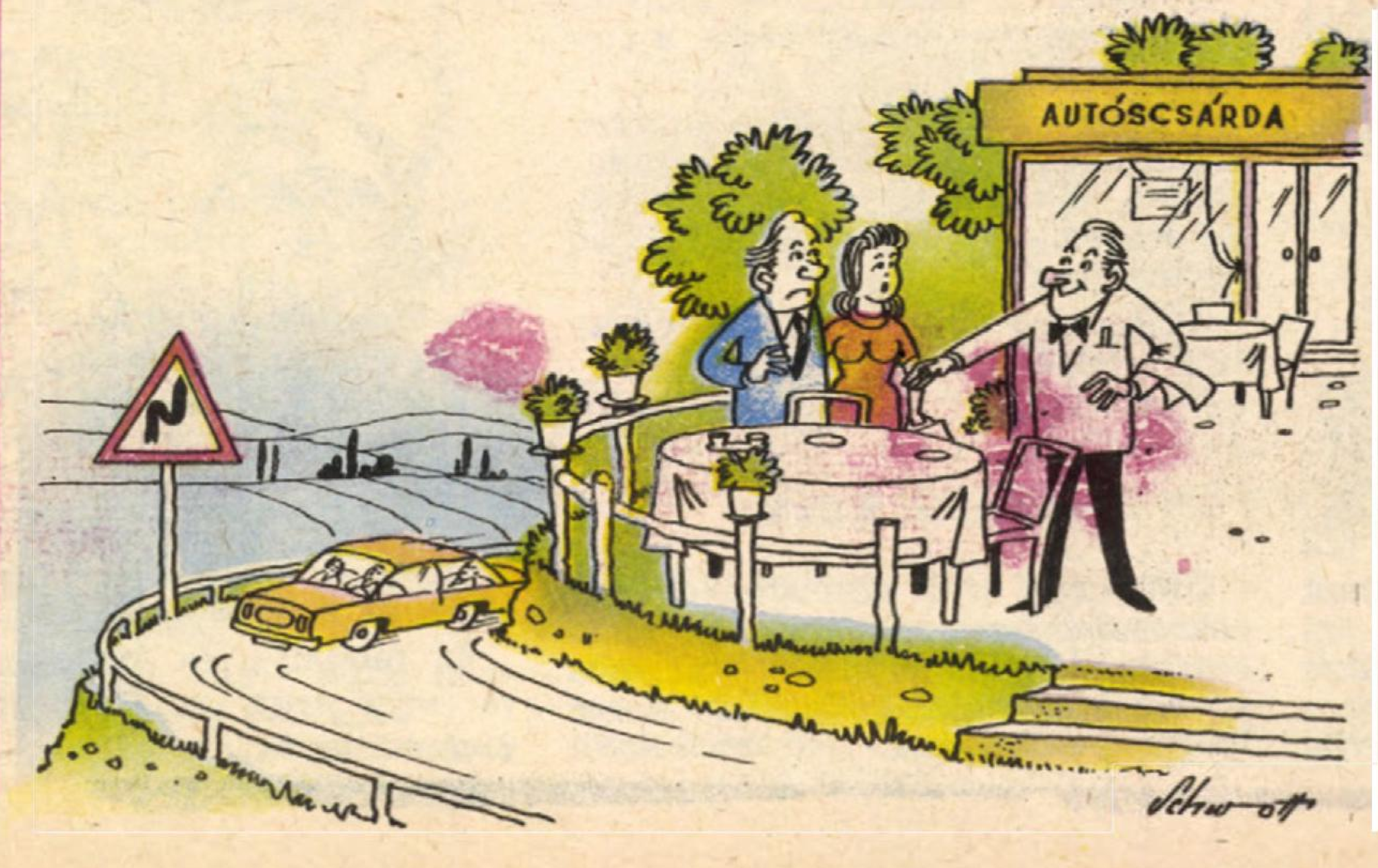
VÍZIÓ

DIVATOS NEVEK

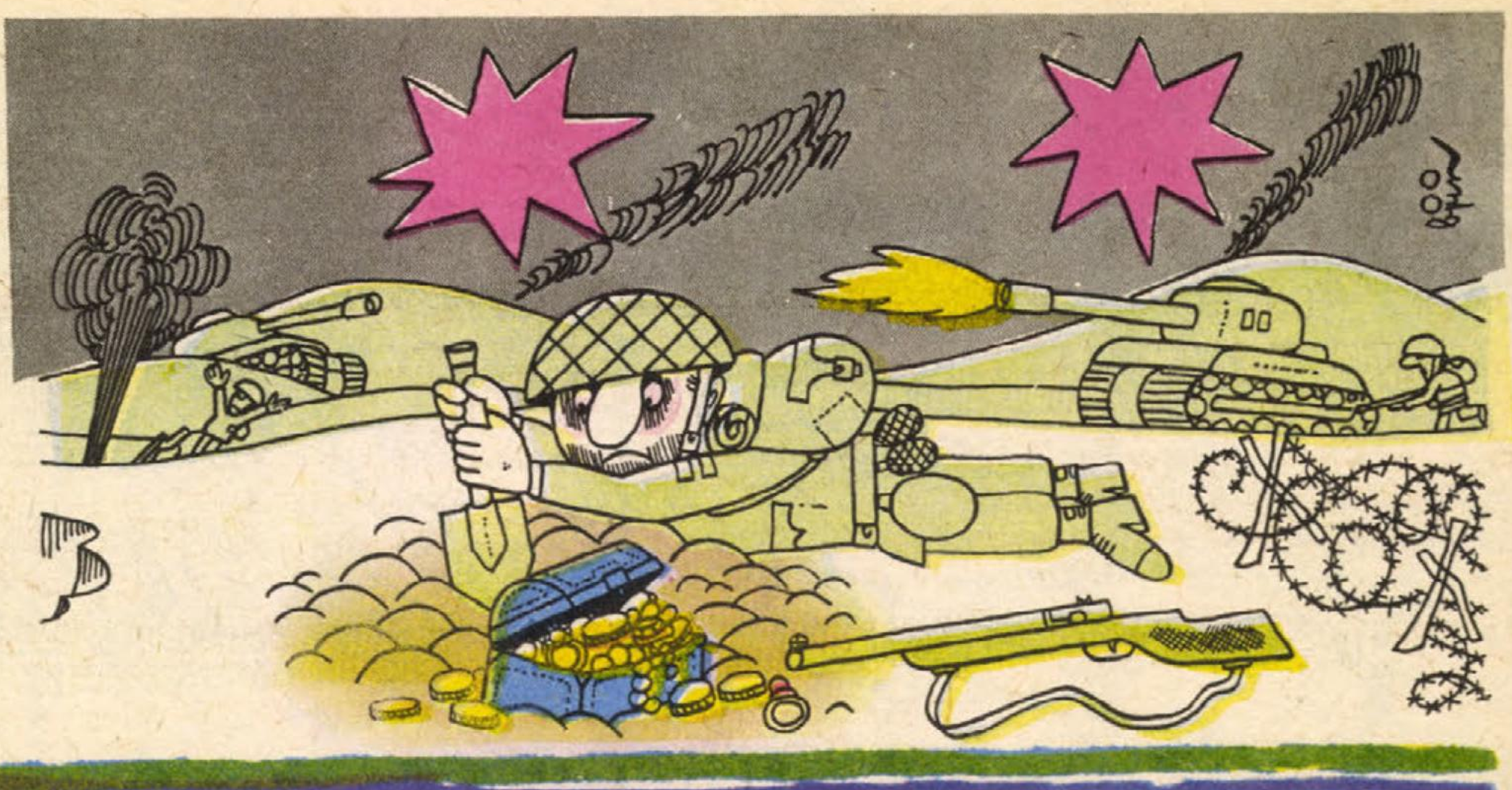
– Nevezzük őket Dezsőnek és Oszinak...

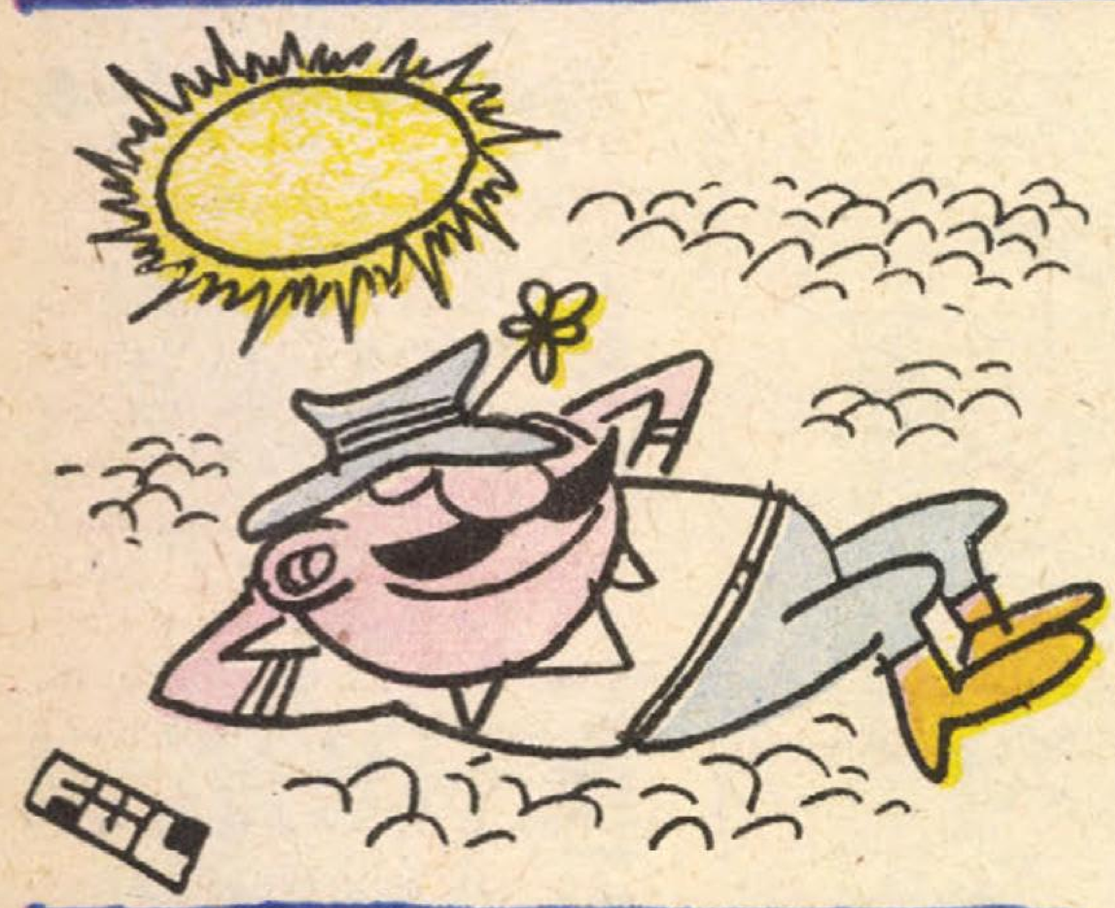
SZÉP KILÁTÁS

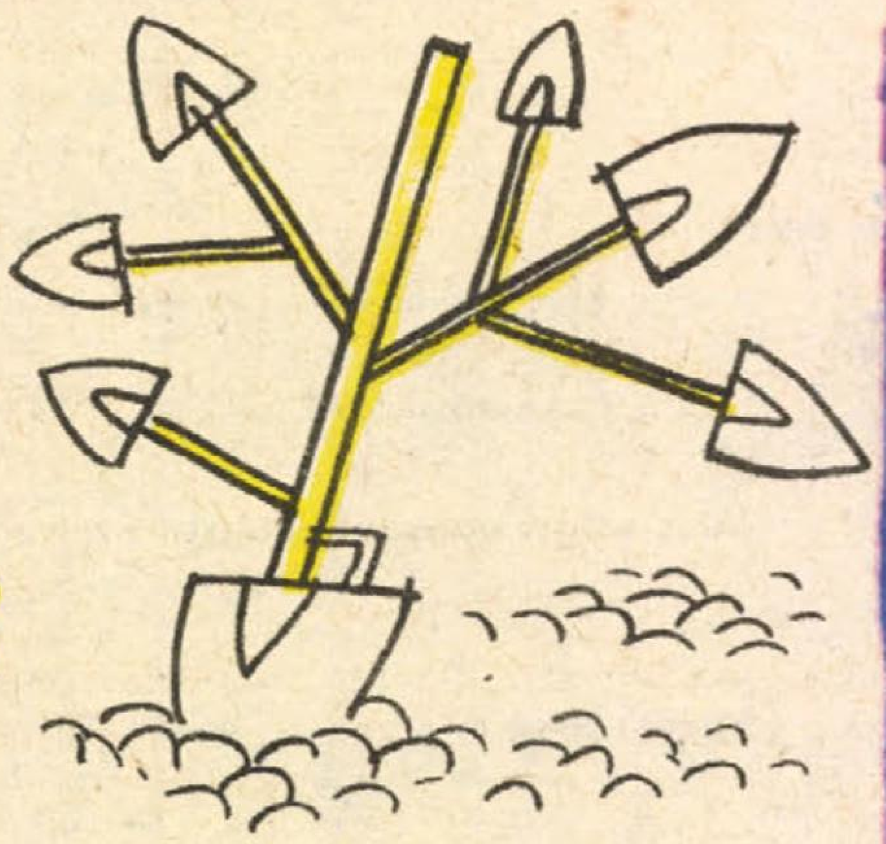
– Itt tessenek helyet foglalni. Innen kitűnően látni a karambolokat...

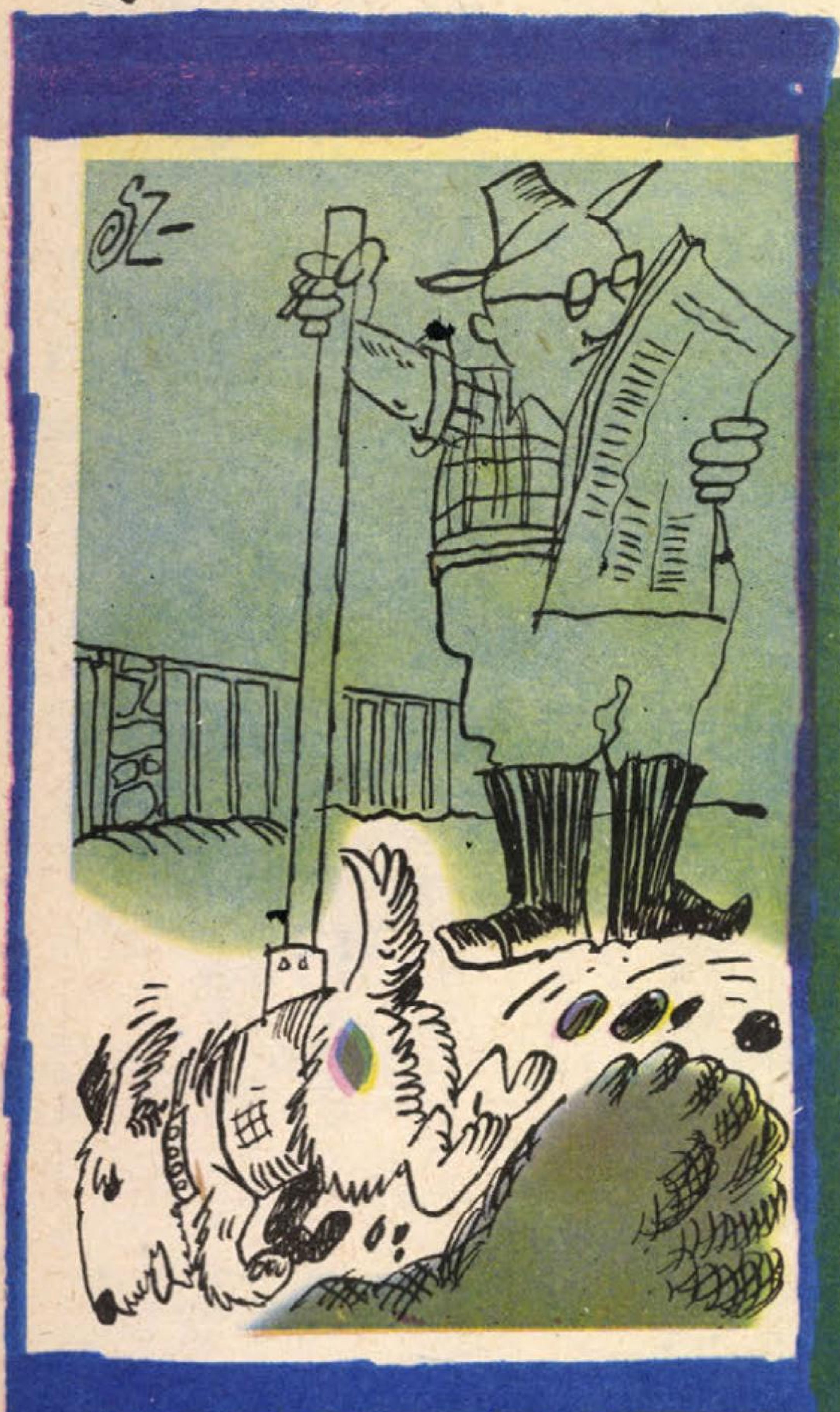

ásó

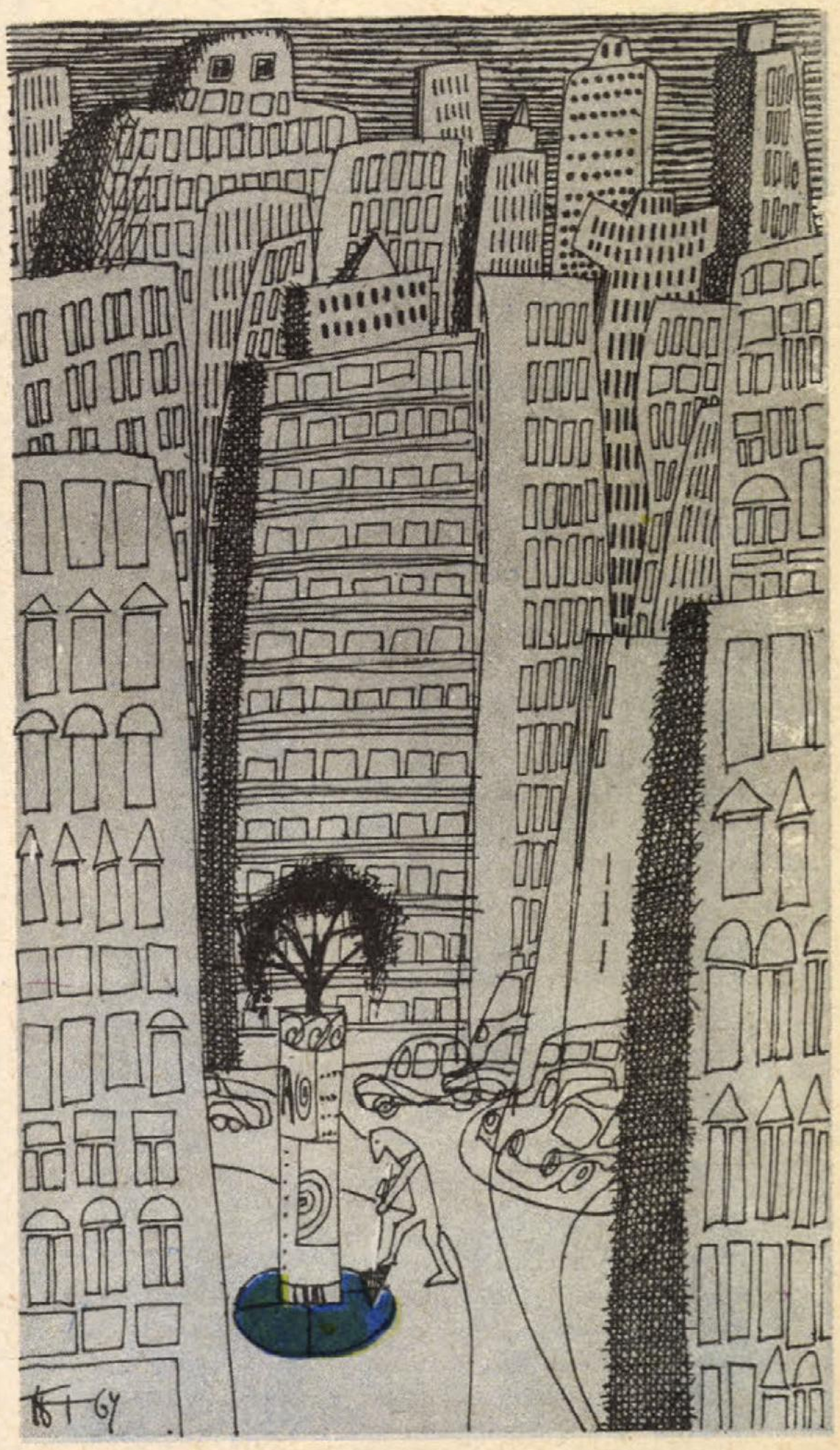

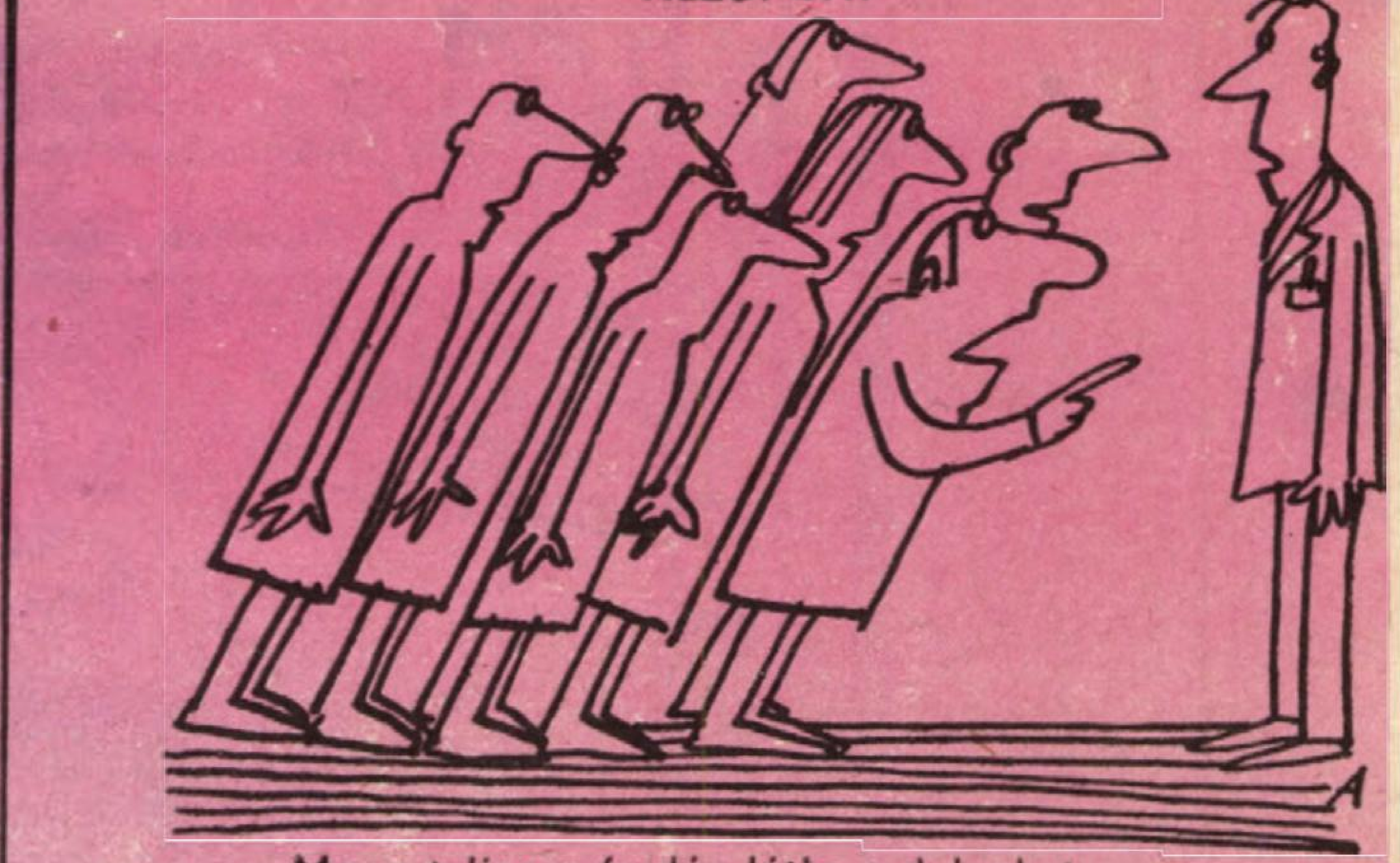

DALLOS, BALAZS-PIRI, FÜLÖP,
HEGEDÜS, SZÜR-SZABÓ, SAJDIK, TÓT

IMPORT HUMOR

NÉZŐPONT

– Maga teljesen ferdén látja a dolgokat . . .

(„Sztrsel", Szófia)

VISSZA A TERMÉSZETHEZ!

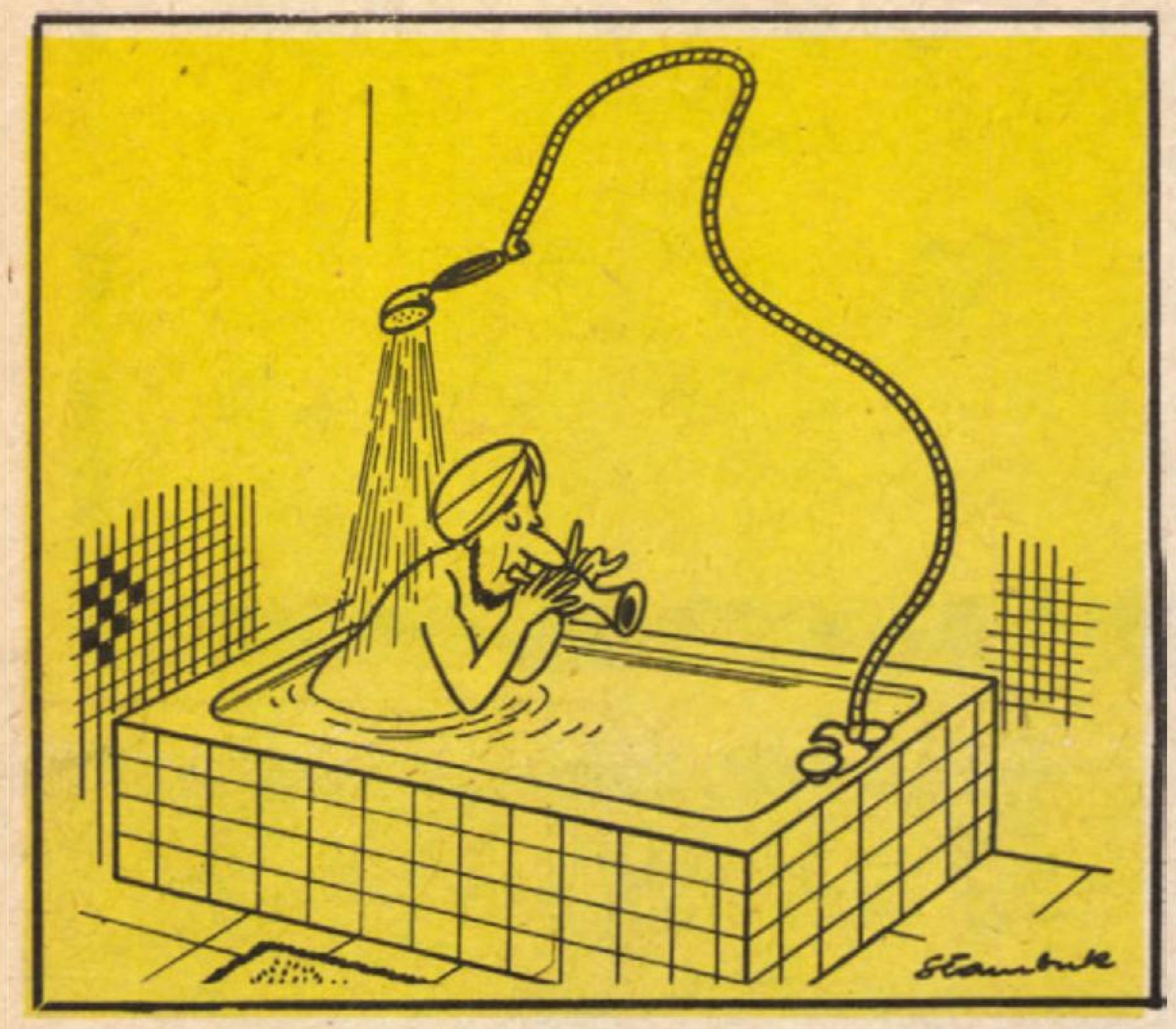
(„Szpilki", Varsó)

ÉJSZAKAI FILM

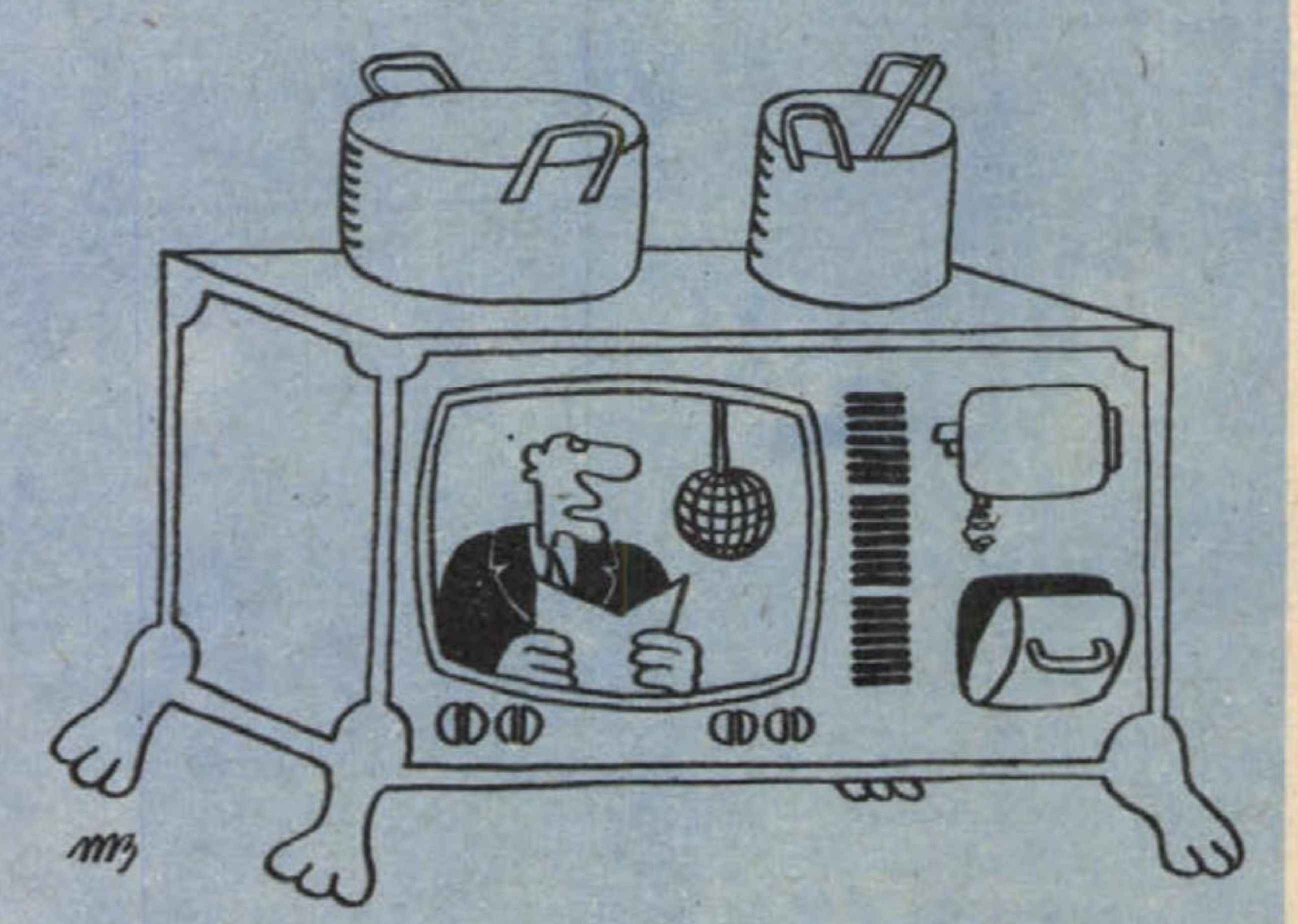
(„Dikobraz", Prága)

A FAKÍR FÜRDŐJE

(„Ici Paris")

JÓL FELSZERELT KONYHA

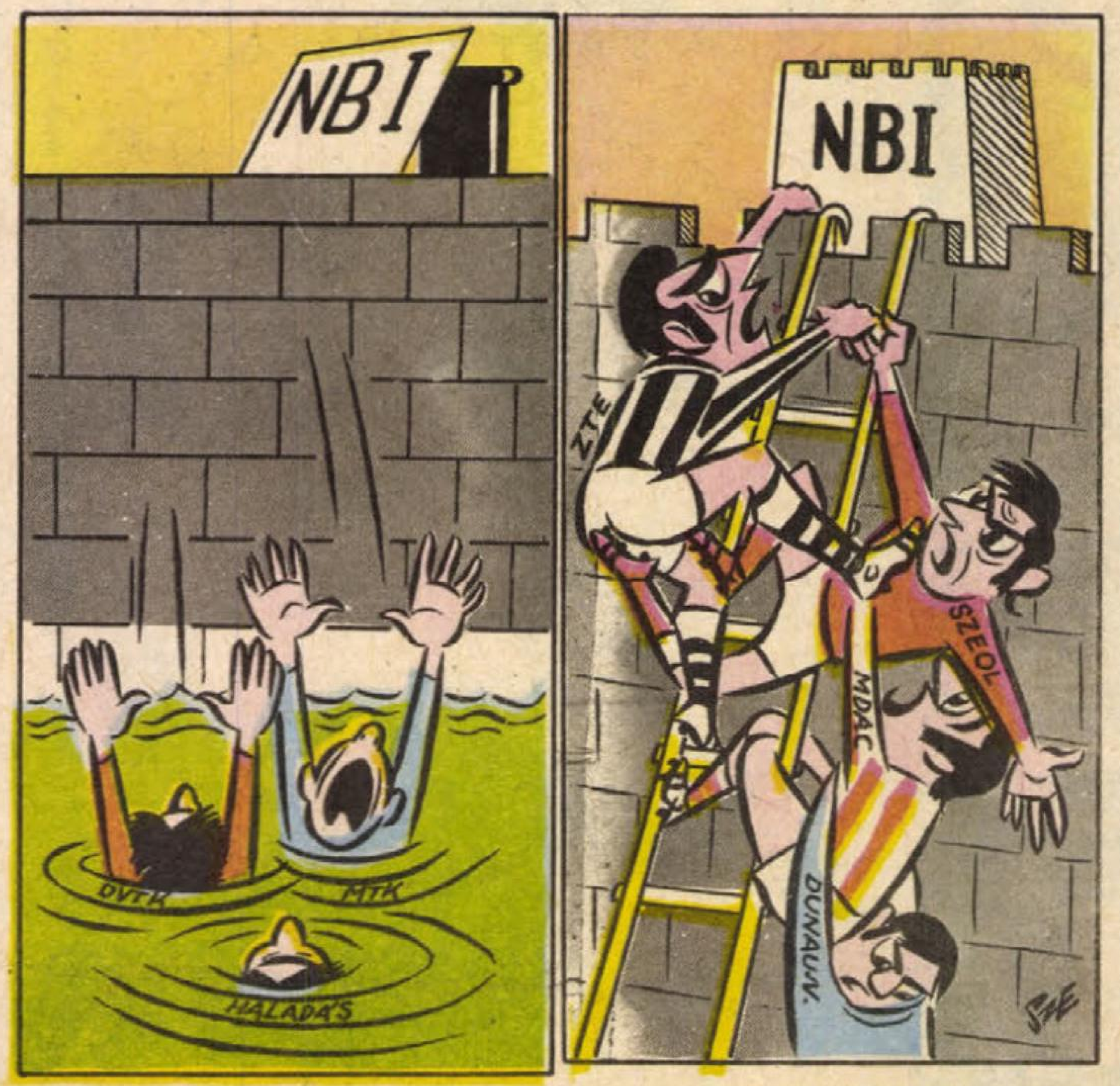
(„Rohács", Pozsony)

KRITIKUSOK VITÁJA

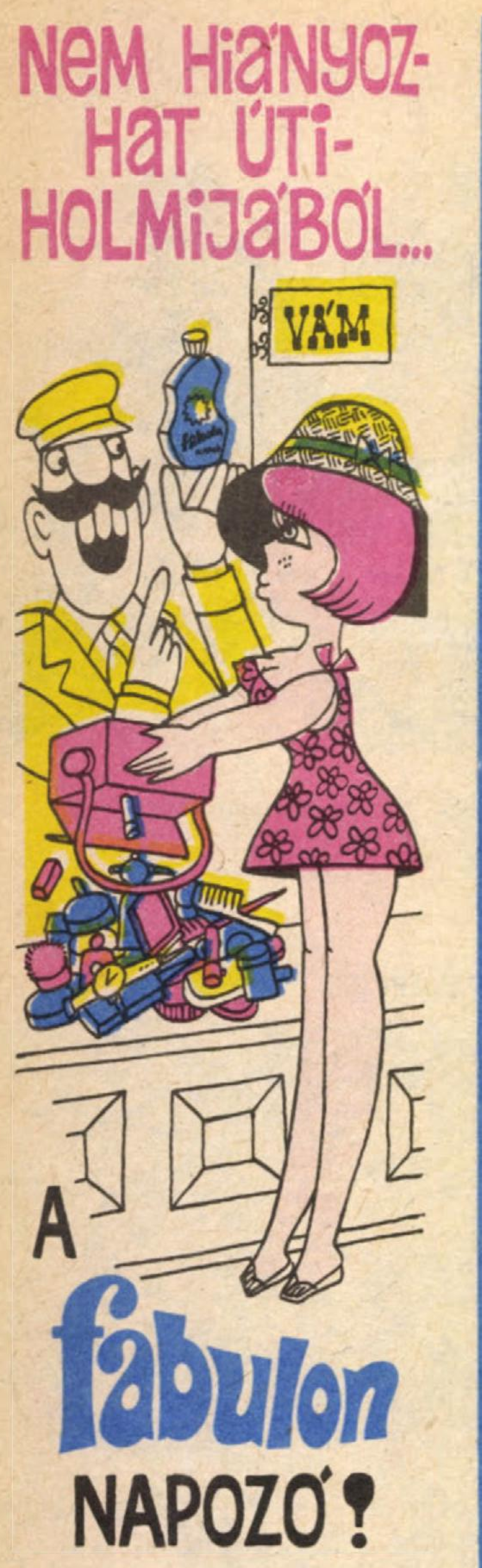
– Dilettáns!
– Modern naiv!

BAJNOKI HAJRÁ

KIESŐJELÖLTEK

NB II-ES JELÖLTEK

HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Bohócokat és artistákat is idomítanak? Ez lehet világattrakció, de semmi esetre sem a humánum csúcspontja.

(A Népköztársasag útján fotózta Molnár Éva)

RENDKÍVÜLI AJÁNLAT:

tíz cserépkályha vásárlásánál

25%-os árengeményt adunk!

Ez valóban rendkívüli ajánlat! Tehát aki nyolc cserépkályhát akar venni, az egy fél cserépkályhával többet fizet, mint aki tíz cserépkályhát vásárol. Vagy, hogy is van ez...?

(A Népszabadság hirdetései közül ollózta Fekete Mária kecskeméti olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

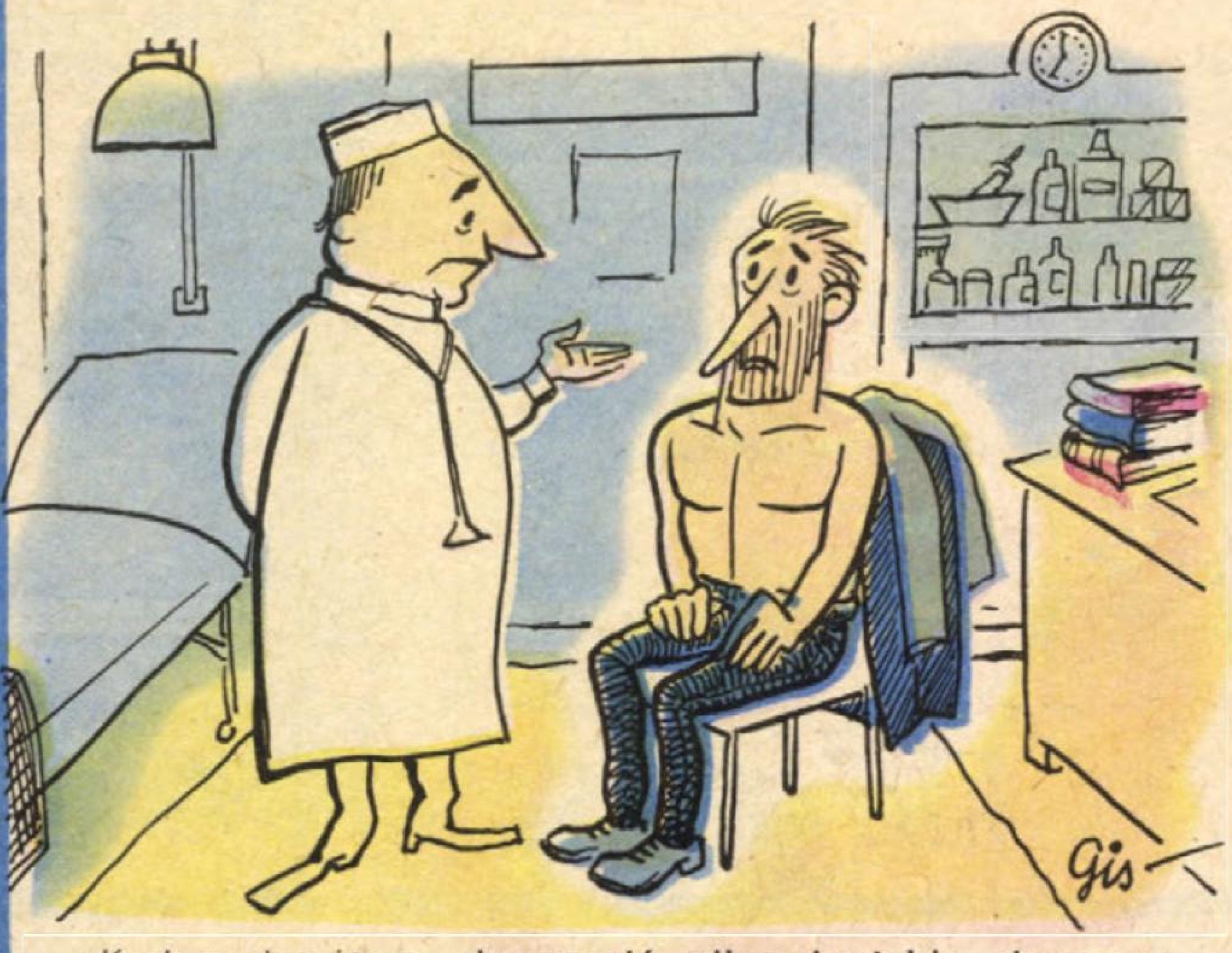

Svédország büszkesége Kjell Jumps magasugró bajnok A fotóriportereket lenyűgözi Jumps csodálatos ugrása. Nemcsak az ugrás a felvétel sem mindennapi

A kép nem magasugrót, hanem rudugrot ábrázol. Neve nem Kjell Jumps, hanem Kjell Isahsson. Jumps angol szó, annyit jelent: ugrások. A többi stimmel. Egyébként nem csupán a felvétel, hanem az aláírás sem mindennapi.

(A Képes Újságban észlelte Zsitvay Attila)

ABSZOLÚT LEHETETLEN

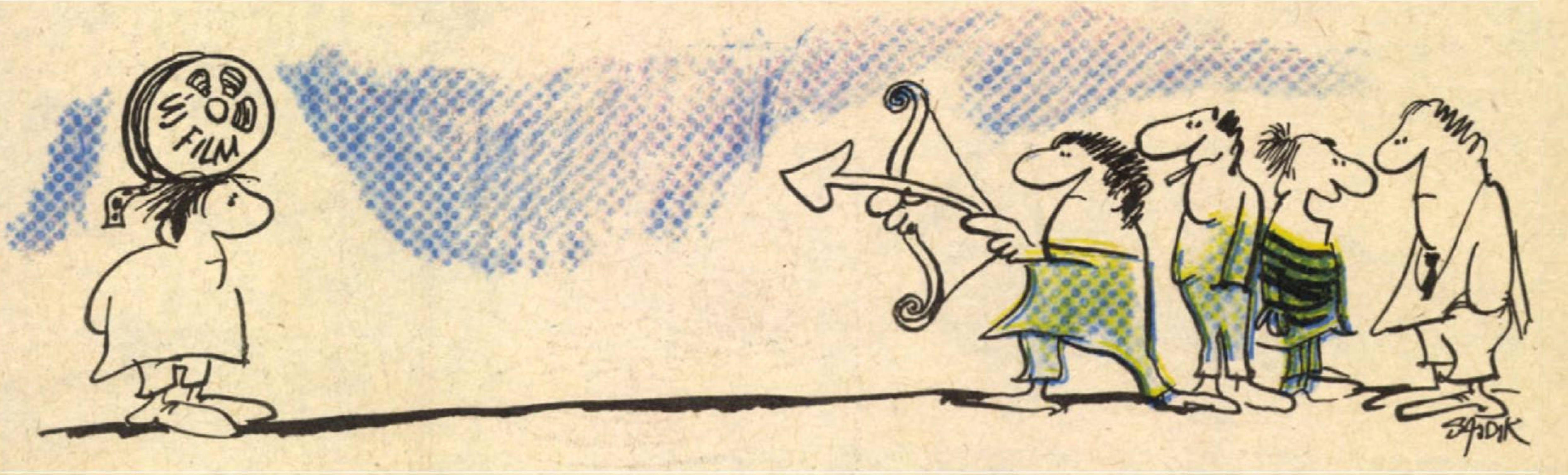

– Kedves barátom, depresszió ellen legjobb alaposan beletemetkezni a munkába.
– De doktor úr, én betonkeverő vagyok!

KATASZTRÓFA

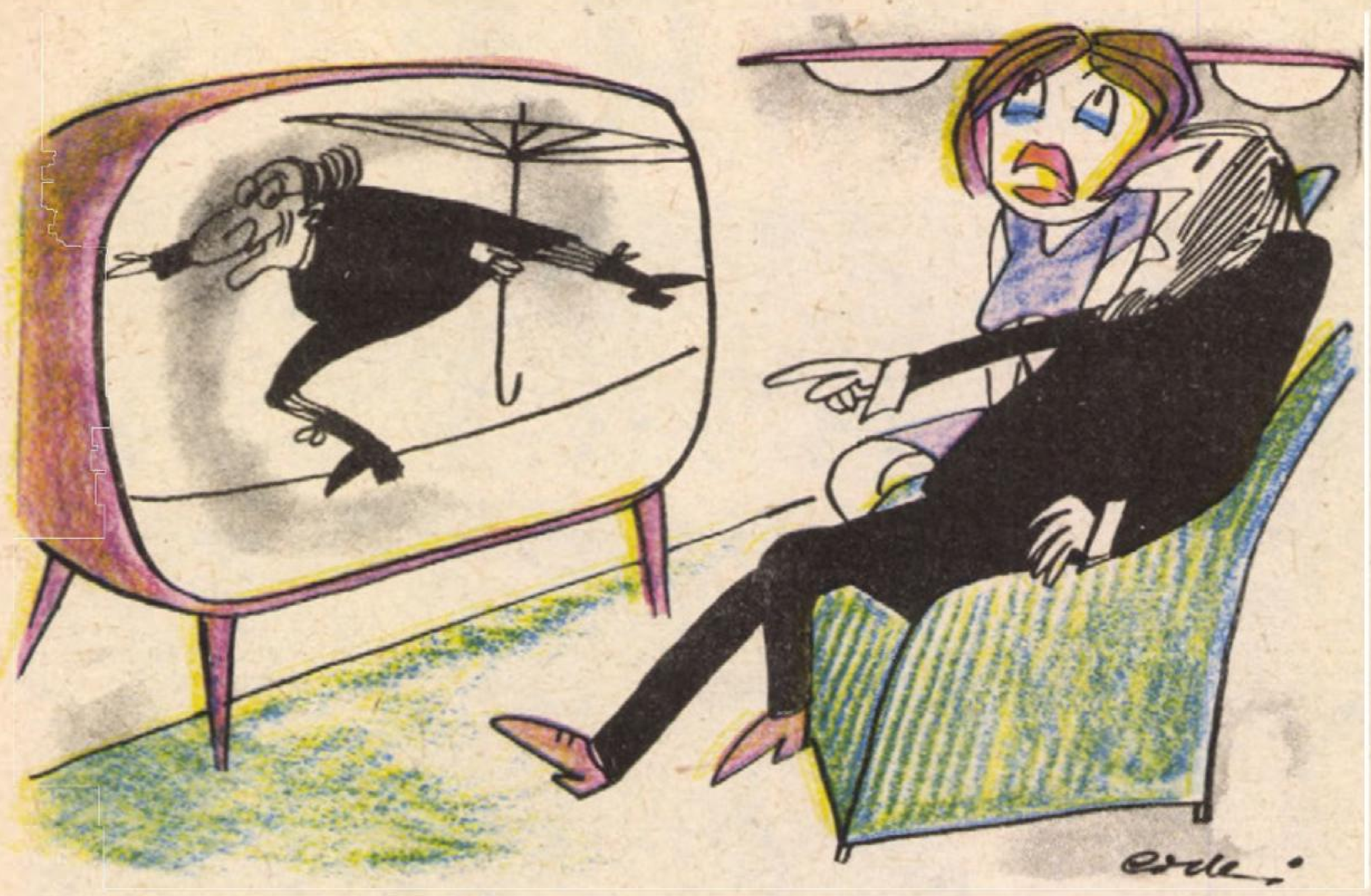

EDZÉS

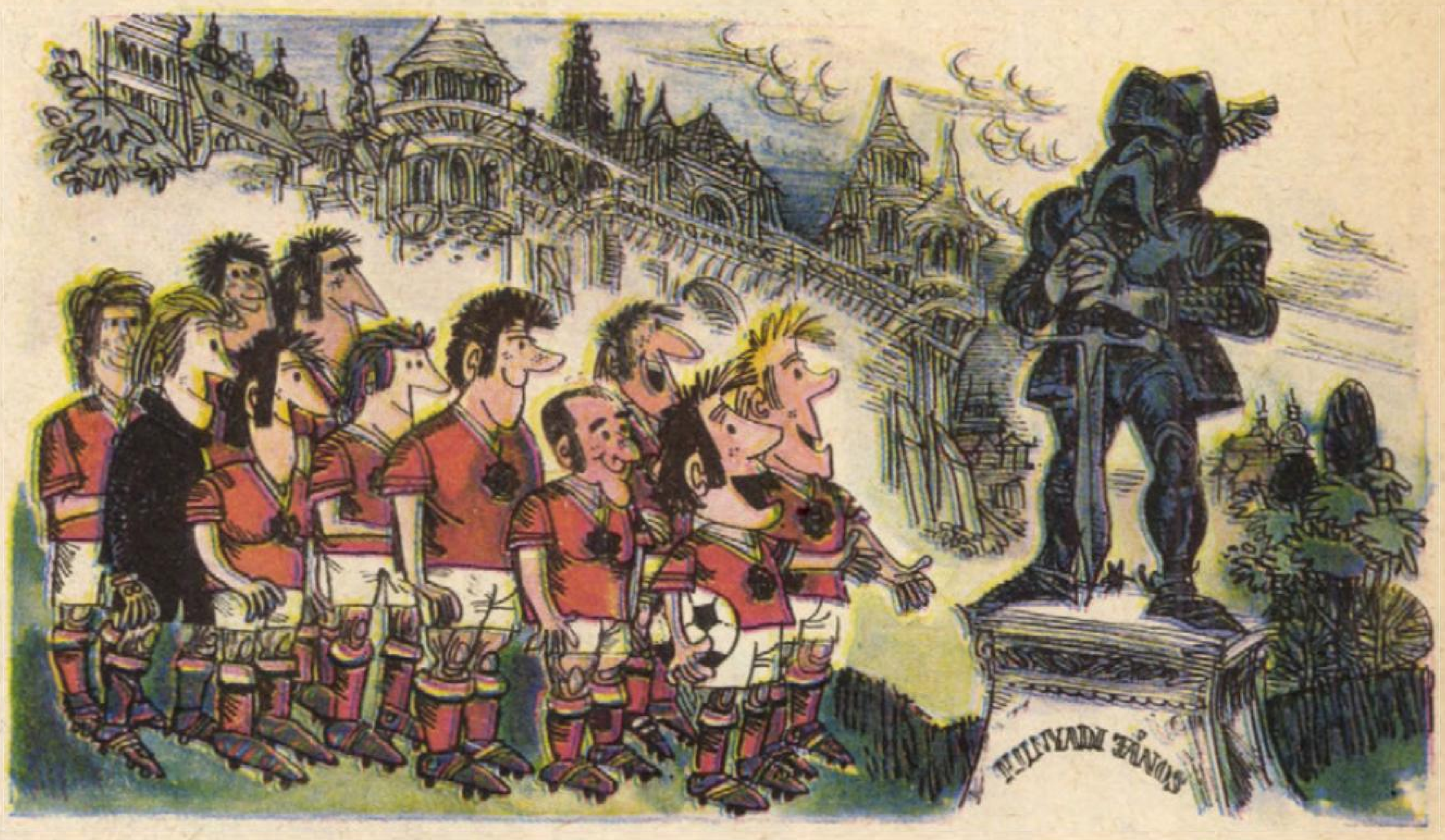
– Elsőfilmes rendezőinket szoktatjuk hozzá a kritikusokhoz.

KI MIT TUD?

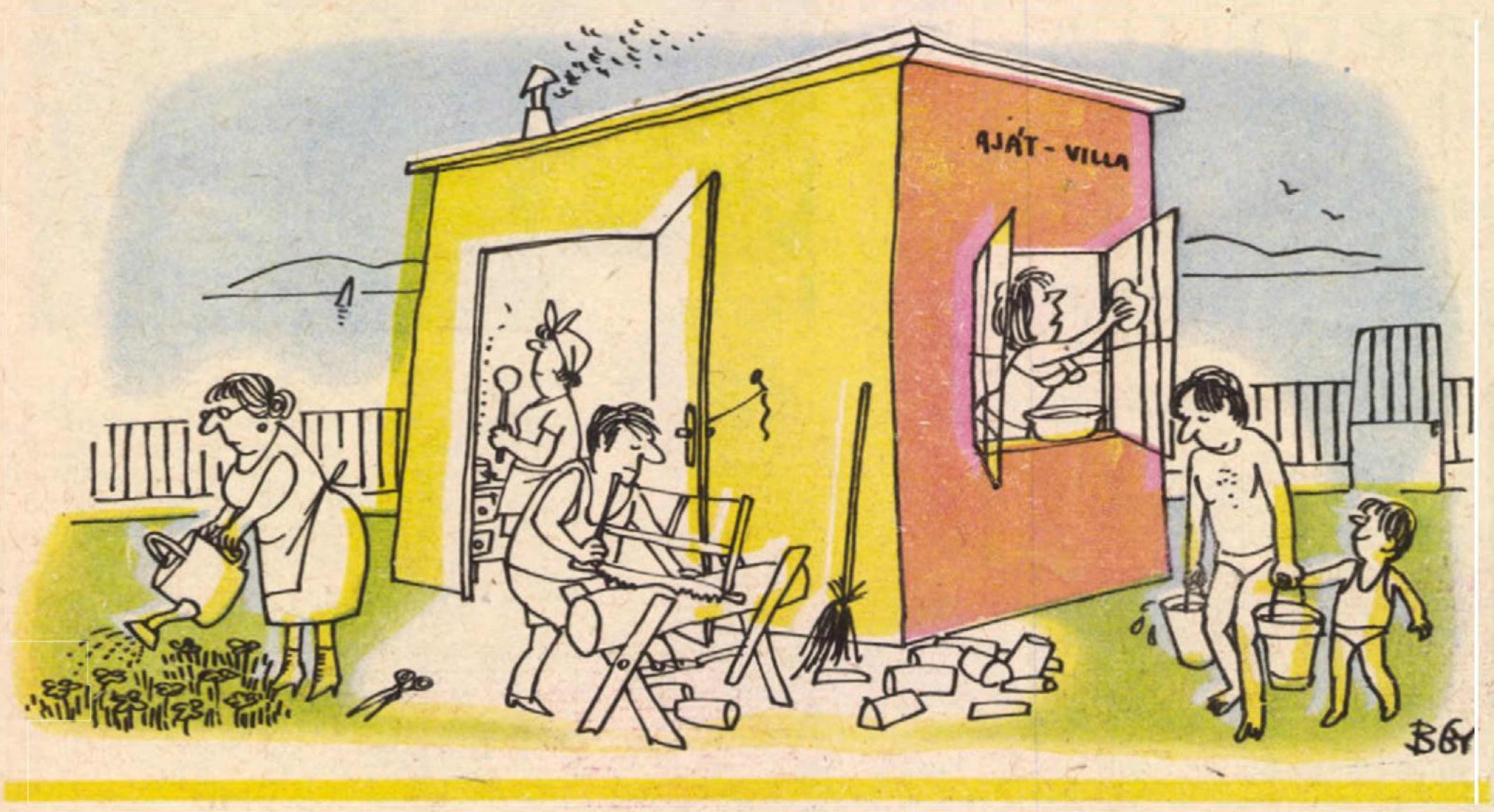
– Rémes! És még vele kötöttünk eltartási szerződést!

A BELGRADI GYŐZELEM UTÁN

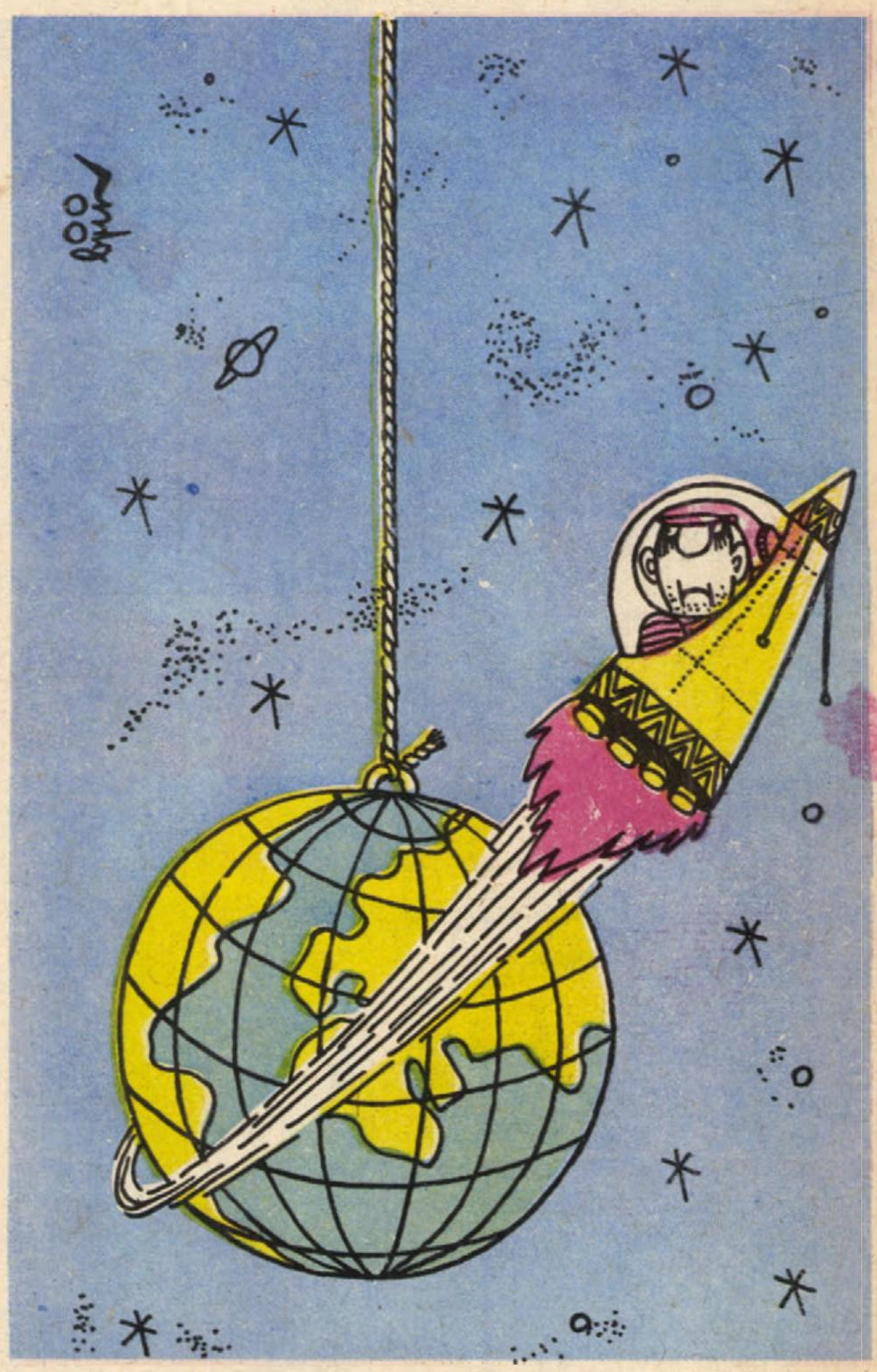

– János bácsi! Mi is helytálltunk Nandorfehérvár falai alatt!

NYARALÁS

MEGLEPETÉS

MŰVÉSZI VÁLSÁGBAN

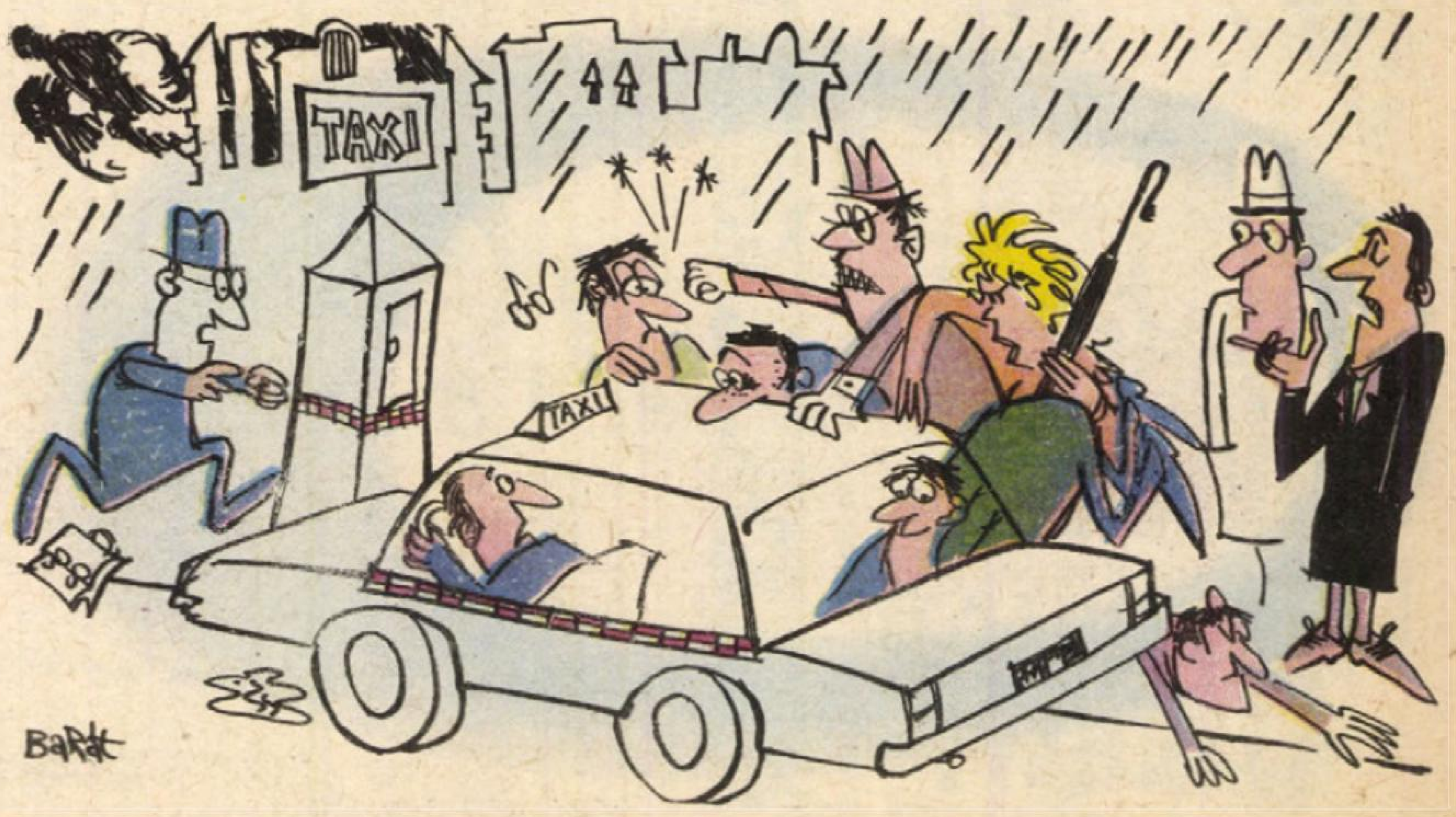
– Ma valahogy nem megy a festés...

SÜLLYEDŐ HÁZ

– Örüljünk neki, szívem, a lift úgyis mindig elromlik.

ÚJ SPORT: SZABADTÉRI BIRKÓZÁS

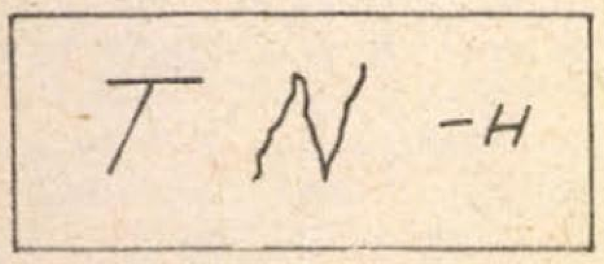
ÚJ VETÉLKEDŐ

– Mai versenyzőnk a telefonkönyvből készült.

RÉBUSZ

228. rejtvényünk megfejtése:

Tananyag

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Morgos Zoltán, Kaposvár, Marx K. u. 22.
Koller Zoltánné, Bp. IX., Tinódi u. 3.
Marossy Zoltán, Gárdony, Gyöngy u. 3.

230. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 29-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-21 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

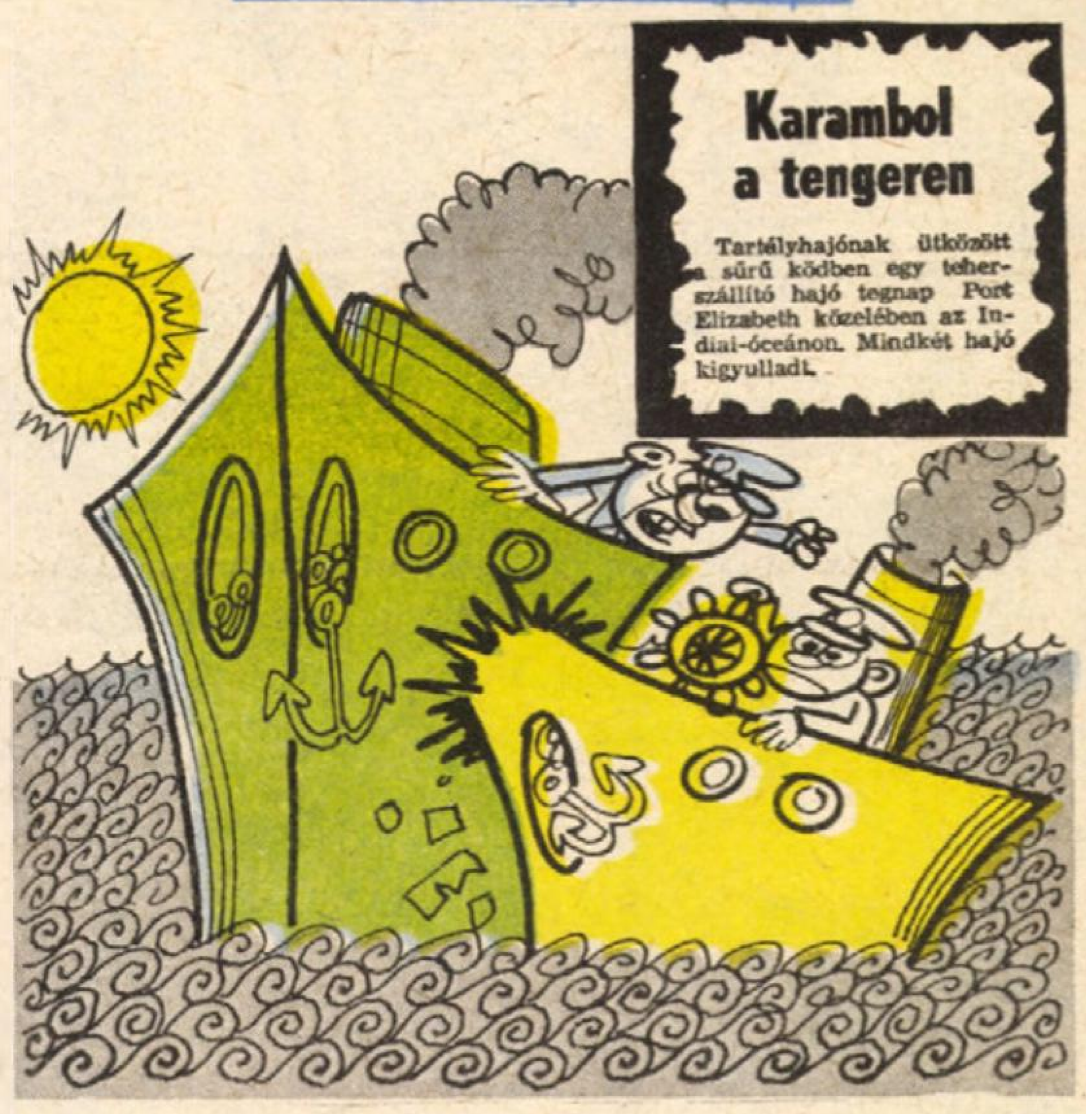
Fülöp György rajzai

SZEVASZTOPOL

– A fene egye meg, már megint mellé kapcsolt!

PORT-ELIZABETH

– Idióta, nem hallott még a jobbkézszabályról?

TOKIÓ

– A fogadók feleségei kívánnak a sztrájkunkhoz erőt, egészséget.

AMSZTERDAM

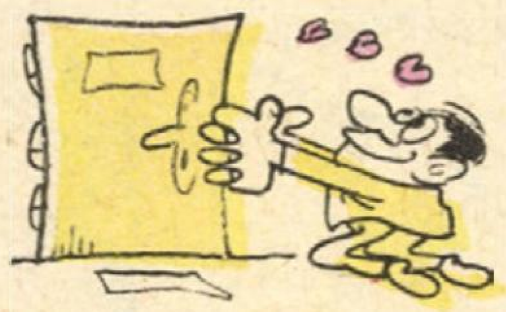
– Az ég szerelmére, hagyd abba, nem nyertünk semmit!

ÖRÖM

— Végre! Itt a pénzespostás a nyugdíjjal! — kiáltotta örvendezve a nyugdíjas fia.

ÉRDEKHÁZASSÁG

N. lángoló szenvedéllyel, olthatatlan szerelemmel szereti menyasszonya főbérleti lakását.

FUTBALL

— Megmondom őszintén, nem szívesen járok azokra az unalmas meccsekre, de én vagyok a centercsatár ...

ÍZLÉS

— Nem tetszik nekem ez a kerti törpe. Túl alacsony!

SZILÁNKOK

ELÉGEDETLENSÉG

— Világhírű zongoraművész szeretnék lenni — mondta ábrándozva a világhírű hegedűművész.

UNALMAS DARAB

A második felvonás után dühösen vette a kabátját és otthagyta a színházat. Ez némi bonyodalmat okozott, mert ő volt a főszereplő.

ABSZOLÚT

Abszolút lehetetlen, hogy egy nőnek elég harisnyája legyen.

SZÓRAKOZOTT TITKÁRNŐ

— Sajnálom, az igazgató kartárs ma senkit sem fogad.

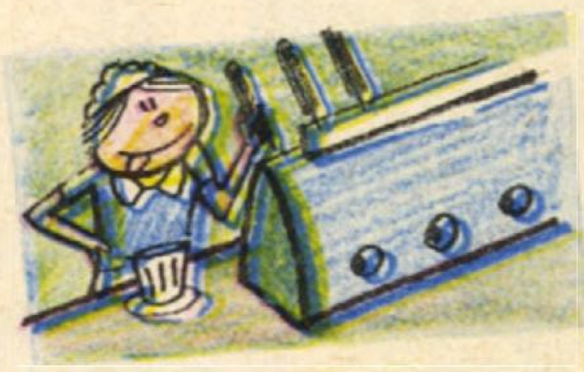
— De Pirike! Én vagyok az igazgató!

ŐSZINTÉN

— Minden, ami szép volt, elmúlt. Szorítsunk kezet. Utoljára. Holnap feleségül veszlek.

PROTEKCIÓ

— Egy jó erős duplát legyen szíves. Nekem lesz! — mondta önmagának a kávéfőzőnő.

AZ ECSERIN

— Mennyiért kínálja ezt a tavaszi kabátot?

— Ingyen. És még adok mellé ötven forintot.

— Kevés. Ígérjen rá még egy húszast ...

G. Sz.

SZŰK KULTÚROTTHON

– A tánccsoportot és a fotószakkört helyhiány miatt összevontuk...

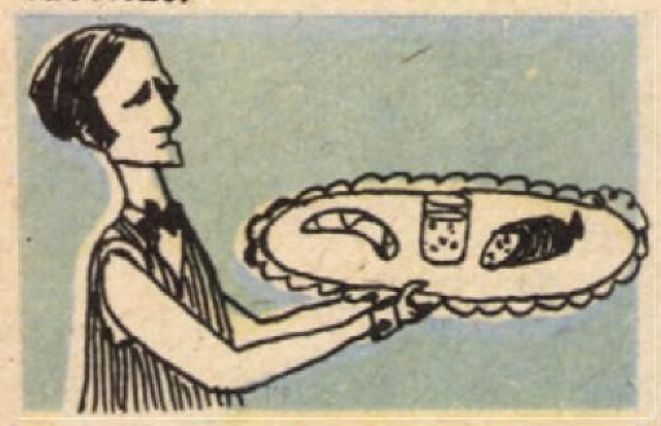
EGYETEMI FELVÉTEL

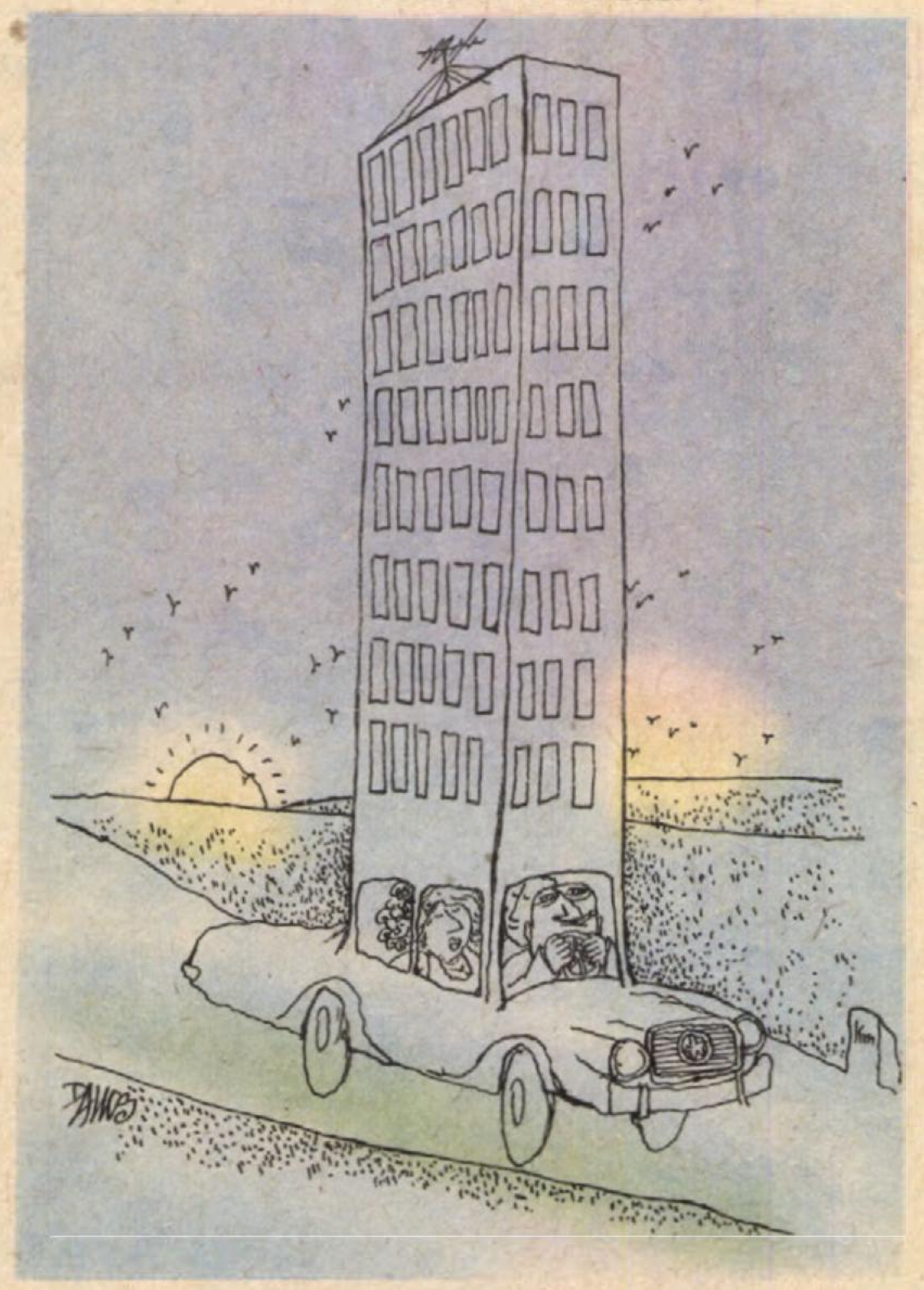
– A lányom nem ér rá. Az egyéb kategóriában indul a „Ki mit tud?"-on.

ÜNNEPI ÉTKEZÉS

Amióta őseink „fecerunt magnun áldomás", az ünnepi összejöveteleket szerte a világon nagy eszem-iszom szokta kísérni, pohárköszöntők alkalmával pedig mindig van valami is a pohárban. A közeljövőben II. Erzsébet angol királynő Franciaországba látogat, s a brit udvari körök tapintatosan figyelmeztették a francia vendéglátókat, hogy őfelsége nagyon keveset eszik, egy kis előétel, valami szerény főétel, végül pudding teljesen megfelel neki. Külön kiemelték, hogy osztriga esetleges feltálalása tovább rontaná az amúgy sem valami szívélyes brit—francia kapcsolatokat.

TÖKÉLETES KÉNYELEM

PRÓBA – SZERENCSE

Bevallom, mostanában engem is megkísértett a könnyű pénzszerzés ördöge.

Vettem egy borítékos sorsjegyet, és mohón bontogatni kezdtem a jómódi státuszhoz vezető papírhüvelyt.

Tevékenységemet élénk figyelem kísérte.

— Ez az ürge is azt hiszi, hogy majd pont ő viszi haza talicskán a dohányt — mormolta félhangosan, de azért tisztán, érthetően, nyilvánvaló oktató célzattal, egy jól megtermett, bajuszos szénlehordó.

— Inkább sírhelyre spórolna. Ahogy elnézem, már ráférne — vihorászott egy tiszteletlen csitri.

Nevessetek, csak nevessetek — gondoltam magamban. Majd, ha meglátjátok, hogy ötvenezer forintot kaszírozhatok, eláll a szavatok. Jelzem, ha csak húszezret nyerek, az is szép summa — meditáltam, miközben lázasan tépdestem fecnikre a szelvényt makacs szívóssággal őrző borítékot.

Ezer forint se jönne azért rosszul — töprengtem tovább. Pillanatnyilag éppen ennyire lenne szükségem. És ha csak kétszáz? Az talán nem pénz? Jó magyar forintban? Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli. De még száz forint is huszonötszörös pénz. A lóversenyen a földhöz verné a fenekét örömében minden fogadó, akinek huszonötszöröst fizetnek. És ha egy árva húszas akad horogra, akkor is megvan az esti két mozijegy ára. Ha pedig — neadjisten — mindössze nyolc forintos lenne a szelvény, mindjárt veszek két újabbat és kétszeres

eséllyel próbálkozhatnék... Így mulat egy magyar úr!

No végre! Megvan!

„Nem nyert" — hirdetik az ítéletet a zöld alapról szinte kajánul vigyorgó fehér betűk.

Na bumm! Négy forintért ez is szép.

(gedeon)

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI — BELL — NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

